

Poštšina plačana v gotovini

Bogoljub

Avqust 1934

VSEBINA:

Mala roža. Povest v verzih. 8. Romarica. (S. S.) — Razprave: Rožnica. (F. T.) — Pesem: Za Materjo. (M. Elizabeta.) — »Vse je vaše, vi pa ste Kristusovi.« (Dr. Fr. Jaklič.) — »Pridi, boš kronana!« (A. N.) — Pesem: Mislim in željam. (Fr. Neubauer.) — O treh lučih. (P. Slapar.) — Na Marijinih potih: Z Marijinih gredic. 8. Ne bodo nas...! (J. Langerholz.) — Na Cilju: V soju Evharistije. (Vzgojni življenjepis.) — Iz življenja Cerkve: Po svetu, po domovini, po Marijinih družinah. — Opazovanja. — Razno. — Odgovori. — Dobre knjige. — Prošnje in zahvale. — Odpustki za avgust. — Slike v bakrotisku.

Cena »Bogoljubu«:

na umetniškem papirju 30 Din, na navadnem 20 Din; v Avstriji 3 Š, v Italiji 8 Lir, v Čehoslovaški 15 Kč, v Franciji 12 fr., v Ameriki —50 Dol.

Spisi, prošnje, zahvale, vprašanja se pošiljajo na naslov: Uredništvo »Bogoljuba« v Ljubljani, vse drugo pa na naslov: Uprava »Bogoljuba« v Ljubljani.

Koledar Apostolstva molitve za avgust 1934.

Olavni mesečni namen, blagoslovljen po sv. očetu: | Misijonski mesečni namen, blagoslovljen po sv. očetu:

Redovi za vzgojo mladine.

Misijoni v Birmi in Siamu.

Mesečni zavetnik: Sv. Dominik, spoznavalec (4.).

Dnevi	Godovi	Posebni dnevni nameni	Vedno češčenje sv. R. T.	
			Ljublj. šk.	Lavant. šk.
1 Sreda	Vezi sv. Petra	Svoboda svete Cerkve	Tunice	Mozirje
2 Četrtek	Porcijunkula	Duh spokornosti	Ribnica	"
3 Petek	Najd. sv. Štefana	Mir med narodi	Ljublj., Marjan.	Bočna
4 Sobota	Dominik spozn.	Duhovniški in redovni poklici	Št. Ožbalt	Novaštifta
5 Nedelja	11. pob. M. D. Snež.	Posvetitev družin Srcu Jezus.	Gora pri Sodr.	Sv. Martin
6 Poned.	Spremenjenje Gosp.	Pogostno sv. obhajilo	Predoslje	Mozirje
7 Torek	Kajetan spozn.	Skupna družinska molitev	Št. Jakob ob S.	Nazarje
8 Sreda	Cirjak in tov. m.	Dijaki na počitnicah	Polica	"
9 Četrtek	Janez Vianej sp.	Domači dušni pastirji	Gotenica	Luče
10 Petek	Lavrencij muč.	Sramežljivost in javna dostojnost	Raka	Ptuj
11 Sobota	Suzana dev. muč.	Beatif. Slomška in Barage	Janče	"
12 Nedelja	12. pob. Klara dev.	Obisk maše in kršč. nauka	Gozd	Ptuj, hiralnica
13 Poned.	Hipolit in Kasijan	Naši vojaki in orožniki	Dobovec	Sv. Ožbalt, kap.
14 Torek	† Evzebij spozn.	Naša verska poglobitev	Mekinje	Sv. Peter in P.
15 Sreda	Vnebovzetje D. M.	Proglšenje te verske resnice	D. M. v Polju	"
16 Četrtek	Rok, Joahim	Siromaki in trpeči	Dolenja vas	Sv. Urban
17 Petek	Hijacint spozn.	Naši možje in fantje	Ribno	Hajdina
18 Sobota	Helena cesarica	Naš konkordat	Št. Lovrenc	Vurberg
19 Nedelja	13. pob. Srce Mar.	Naše žene in dekleta	Cerklje pri Kr.	Sv. Andraž Slg.
20 Poned.	Bernard c. učen.	Cistercijani in trapisti	Zalna	Sv. Lovrenc Slg.
21 Torek	Ivana Šantalska	Verska vzgoja otrok	Sv. Križ pri M.	Sv. Marko
22 Sreda	Timotej muč.	Duhovne vaje in misijoni	Trebnje	Murelinci, hir.
23 Četrtek	Filip Benicij sp.	Zadeve naših škofov	Koprivnik pri K.	Sv. Marjeta
24 Petek	Jernej apostol	Blagoslov na polju	Št. Jernej	Polenšak
25 Sobota	Ludovik kralj	Odtičitev poklicev	Naklo	Rogatec
26 Nedelja	14. pob. Cefirin	Verske organizacije	Zg. Tuhinj	Rogatec
27 Poned.	Jožef Kalas, sp.	Misijonarji in misijonarke	Dole pri Litiji	Sv. Križ, Slat.
28 Torek	Avguštin š. c. uč.	Katoliški znanstveniki	Struge	"
29 Sreda	Obglav. Janeza Krstin.	Odprava pijanstva in kletvin	Stopiče	Sv. Ema
30 Četrtek	Roza Limanska d.	Umrli brez zakramentov	Brdo	Sv. Peter
31 Petek	Rajmund spozn.	Naši izseljenci. Ta mesec umrli	Višnja gora	Kostrivnica

Dr. Franc Derganc, kirurg. šef-primarij v p.

Inserirajte v Bogoljubu!

Pozor! Lepe in trpežne čevlje ročnega dela, copate in sandale, kakor tudi perilo, nogavice, rokavice, halje, predpasnike in krstne opreme Vam nudi po najnižjih cenah trgovina pri

Pavli Videmšek, Ljubljana, Sv. Petra c. 19

Mala roža

Povest v verzih

8. Romarica.

S pticami do juga čez Pariz in Bazel!
Romali so: Roža, oče in Celina.
Pri Gospé v Parizu, slavni Zmagovalki,
poklonila se je romarska družina:
»Sprejmi hvalni dar za milost ozdravljenja!«
Vsa je duša polna lepega spomina.

Divno veličastvo švicarskih snežnikov!
Dalje do Milana, v stolnico nebeško.
»Ljubi brate!« kliče Karel Boromejski.
V jasnih lučih sveti mesto se Beneško.
Pádovi pozdrav in svetemu Antonu!
Blaženo Loreto s hišo Nazareško!

Doli, griči, hribi se vrsté pred vlakom.
Stojte! Sedem holmov sveti Rim ovija.
Pokleknite, gostje! Poljubite zemljo!
Roža k tlom se sklanja. Kakšna poezija!
Svetla tla povsod so, kjer so šli svetniki,
v sled krvi se sladka solza jim razlija.

Kaj je bilo v Rimu romarskih obiskov!
Najjasnejši bil pri svetem je očetu.
Truma na kolenih. Niti dih ne diha.
Prebudi nepókoj v srčnem se dekletu:
»Sveti oče! Za Vaš jubilej velíte,
da v Karmel stopila bi v petnajstem letu!«

Sveti oče reče: »Deklica, ti stori,
kakor bodo ti predstojniki veleli.«
»Zadostuje, ako Vi le ,da' bi rekli.«
Naslonila se je nanj v ljubezni smeli.
»Bodi mirna! Vstopiš, kadar Bog bo hotel.«
Vstala je s poljubom danim roki veli.

Tisti dan ni bilo sonca nad obokom,
jókalo nebo se z deklico je tožno;
Jezus se je z žogo poigral po volji.
Darovala mu je vse življenje rožno,
darovala bi mu tudi svojo voljo,
da stopiti more v celico pobožno.

Škof je dal dekletu svoje dovoljenje.
Prednica naznani sklep in klic: »Pomládi,
po veliki noči, pridi v našo hišo,
kadar zeleneli bodo vinográdi.«
Nova preizkušnja, novo hrepenenje!
Pojdi, v potrpljenju, deklica, se vadi!

Jezus se igral je z ljubljeno igračo.
Vedeti je hotel, kaj je v njej. Z odkritjem
bil je zadovoljen. In zaspal je tiho.
Kaj se je godilo tákrat z nežnim bitjem?
Jezus se je v sanjah dalje poigral,
kot igra se dete, ko se siti s pitjem.

S. S.

Rožnica

Polja cvetó. Poletno cvetje je podobno pomladnemu, pa je vendar svojevrstno. Sveži, z majsko roso oškropljeni cveti so nežni, cveti poletne vročine imajo znak dozorelosti, prestanih izkušenj in obetajoče rodovitnosti: v poletnih rožah se skrivajo skrbno zavarovani plodovi.

Polja rodé.

Sredi med cvetočimi rožami praznuje nevenljiva, pomladansko čista sveta Roža svoj veličastni praznik, ki mu pravimo tudi Rožnica. Vsa lepa se dviga nad zemljo. Prestala je žgoče preizkušnje, otrsela roso bridkosti; rodila je človeštvu najplemenitejši Sad in sedaj se presaja v božji vrt, kjer kraljuje večna vesna ob vedno zeleni božji Mladiki. Širom dežele slovesno pozvajo zvonovi in stotisoči radostno pozdravljajo poveličano Mater s pesmijo: »Lepa si, roža Marija!«

Božja Mati se dviga nad zemljo. Živa in poveličana hiti v nebó. Globoko pod Njo leži Jeruzalem, mesto bridkosti. Po teh ozkih ulicah Ga je dvanajstletnega z žalostjo iskala; po tej vijugasti križevi poti Ga je strta vsled neizmerne žalosti spremljala na Kalvarijo, kjer je smrtno blede gledala Njegov smrtni boj, kapljajočo kri in odprto Srcé. Gora mrtvaških glav izginja. Na holmu se globoko pod njenimi nogami blesti Betlehem. Kot majhen kup kamenčkov še svetijo vodoravne strehe, pod katerimi so živela kamenita srca v oni sveti noči, ko je iskala prenočišča za sveto Dete, ki še ni bilo rojeno. »Med svoje je prišel, toda njegovi Ga niso sprejeli.«

Svet se umika pod Njo. Kot srebrni trak se vleče med gorami Jordan in izginja ob rumeni puščavi, koder je bežala v oni grozni noči pred Herodom. Bliskovito se oddaljujejo mesta in vasi, umikajo se grebeni judovskih gorá, med katerimi odseva Genezareško jezero in tone sredi skalovja skriti Nazaret, mesto tihega, skritega življenja, kraj žalostnega slovesa in svetih družinskih skrivnosti. — Sedaj je končano vse: Betlehem je minul, Oljska gora se je skrila, Jeruzalem je s Kalvarijo utonil. Pred sveto Materjo se odpira nebó, rajska svetloba lije iz njega, angeljski spevi se čujejo, nebeški dvor se bliža in poveličani Sin jo radostno vabi. Trpinka, nekrvava mučenka slavi svoj triumf.

Ta poveličana sveta Mati, ki se po prestanem trpljenju vrača v nebó, vabi tudi naše trpeče matere, naj se v svojih bridkosti dvigajo nad zemljo. Nikdar še

ni zemlja takó suženjsko privezala nase mater, ko v današnjih dneh. Kaj se ne obnavlja tudi dandanes Betlehem? Matere z otroki iščejo stanovanja in trkajo na vrata. Kot nekadaj v sveti noči se zapirajo pred njimi duri in zadirčno odurni klici jih podijo proč od hiš.

»Stanovanje se odda samo družinam brez otrok!« Zato, ker si mati, ker imaš otročiče, ostani brez strehe!

Tudi Jeruzalem se obnavlja. Nešteto mater išče po mestih izgubljenih sinove in hčere. Zašli so in nikdar več jih ne najdejo takih, kot so jih zapustile. Mesta požirajo otroke.

Kana se obnavlja. V družinah manjka ponekod najpotrebnejšega. Zaupljivo prosee tožijo matere dan za dnem: Kruha nimamo!

Celó križev pot se vleče v življenju naših mater. Ob raznih postajah srečujejo sinove in hčere, obložene s težkimi križi, ki so si jih večjidel natovorili sami, pa jih ne zmorejo. Tudi Kalvarija je spet zrastle in se obnavlja v krutih oblikah.

Kdo bi se čudil, če se je lotila novodobnih mater neka otopelost za vse, kar je nadzemskega in posmrtnega. Takó globoko so se potopile v vsakdanje gospodinjske skrbi in zarile v posvetno, da v megli zemskega ne vidijo več nadzemskega. Pritajena, pa tudi že očitna jeza nad sovrstnicami, ki jim uživanje ubija ljubezen do otrok in do sotrpink, jih napravlja tope, maščevalne, neobčutne. Divji gon za službo jih enači z materjo Zebedevjih sinov, ki je posredovala za oba: »Daj, da bo sedel eden na tvoji levici in drugi na tvoji desnici!« Isti ukor Gospodov velja tudi njim: »Saj ne veste, kaj prosite!«

Večini naših mater je dandanes potrebna opora, materialna in moralna. Pogled jim je treba usmeriti nad zemljo. Kdo naj to stori? Splošno duhovno pastirstvo tega ne zmore — preveč duhovnih potreb je nastalo. Za matere je treba podrobnih navodil, posebnega zdravljenja in temeljitih receptov. Ne gre tu samo za matere, gre za družine in ves bodoči rod, saj »jabolko ne pade daleč od drevesa«. Ne bilo bi dovolj skrbeti le za cvetoča drevesa, ker vemo, da mrčes ne prizanaša niti sadu. Po njih sadu — in nele po njihovem cvetu — jih boste spoznali. Zato so za naš čas še posebno primerne in potrebne Marijine družbe za žene. Nikjer ni rečeno, da s poroko neha Marijina služba in da v zakonu

mati ne potrebuje več božjih energij, svetih pobud in zdravih smernic. Papeževa okrožnica o svetosti zakona je svarilni klic, ki pozivlje na organizirano delo vse, ki jim je pri srcu krščanska družina.

Naloge, ki jih naša doba nalaga krščanskim materam, so neprimeroma težje od nekdanjih. Pravila Marijinih družb za žene obsegajo le glavne obrise dolžnosti, ki jih imajo matere predvsem do lastne duhovne usovršitve, kakor tudi do družine in soseščine. Za krščansko mater pač ni nič pretiranega, če prejema mesečno svete zakramente, drži predpisane poste in se redno udeležuje službe božje — to itak mora vršiti že vsaka dobra krščanska mati. Reforma sili v notranjost in kliče po samoodpovedi, dobrem zgledu, junaškem potrpljenju i. t. d.

Težje so sodobne vzgojne dolžnosti. Zlasti na vzgojnem polju primanjkuje materam praktičnih navodil, odločnosti in vzgojnega takta.

K vsem tem nalogam se pridružujejo še socialne obveznosti: skrb za mirno sožitje v soseščini, vzajemna dejanska po-

moč, podpiranje ubogih potom Elizabetinih konferenc, sodelovanje pri krščanski šoli, razširjanje dobrega časopisja, podrobna pomoč duhovništvu pri dušnopastirskem delu i. t. d. Za vse te in še neštete druge naloge je materam v pomoč ženska Marijina družba. Uči jih in vodi takó hoditi po tem svetu, da ne izgube večnosti.

Zato je prazniška misel Velikega Šmarijina obenem vodilo ženskimi Marijinim družbam. Krščanskim materam daje tale nauk: življenje mine in z njim preneha trpljenje. Smrt so samo vrata v boljše življenje, v večno blaženstvo. Zemlja je le most, ki nas pelje na drugi svet. Zato naj se vse Marte zamislijo v vlogo Marije, Lazarjeve sestre in si ogledajo odlično izpričevalo, ki ji ga je dal Gospod: Marija si je izbrala najboljši del, ki ji ne bo odvzet!

Naj bi letošnja Rožnica vzbudila po deželi veliko novih rož — ženskih Marijinih družb — da bi dvigale naše ženstvo nad vsakdanjost in mu kazale pot v nebo, kamor je odšla najvzornejša izmed Evinih hčerá — sveta roža Marija.

F. T.

Za materjo

*Do nebes gre moja misel,
Mati, za teboj hiti ...
Ali veš, da krone tvoje
tvoj otrok se veseli?
Ali veš, da tuj in prazen
meni zemlje je izraz,
odkar vem, da v rajski slavi
gledala bom tvoj obraz?*

*Da po trnju lažje hodim,
da se križev ne bojim,
saj ob tvojih nogah, Mati,
jih v nebesih odložim.
Ali veš, da štejem ure
do takrat, ko pred teboj
v večni slavi, božja Mati,
bo otrok pokleknil tvoj.*

*Danes še med nama spenja
v dalji se neba obok;
jutri, jutri, moja Mati,
bo v nebesih tvoj otrok.*

M. Elizabeta, O. S. Urs.

Vse je vaše, vi pa ste Kristusovi

Človeško telo je prečuden umotvor božji. Bog ga je naredil iz prsti, iz istih snovi, kot so v zemlji. V to mrtvo snov je pa vdihnil dušo in jo z njo oživil in poduhovil. Telo ni samo bivališče duše, ampak tudi njen sodelavec; pri vseh naših dušnih dejanjih je tudi telo udeleženo, zlasti živčevje. Tesno zvezo duše in telesa nam oznanja krščanska resnica o vstajenju telesa: posmrtno življenje duše bo tako rekoč nepopolno, dokler se ji zopet ne pridruži telo in postane za vso večnost z njo

zopet eno. Po svojem telesu smo torej zakoreninjeni v zemljo; duša pa nam dviga telo v kraljestvo duhovnosti.

Isto pa velja tudi o naši telesni hrani. Telo potrebuje dovolj in primerne hrane, ki ga ohranja zdravega in čilega ter mu nadomešča izrabljene snovi in moči. Naša hrana je iz prsti, saj je ali iz rastlin, ki so rastle iz zemlje, ali je pa živalska, mesna, a so se živali hranile z rastlinami iz zemlje. Uživanje hrane nas vsak dan zopet sproti navezuje na zemljo; obenem je pa

to uživanje hrane nekako poduhovljevanje in poveličevanje nežive narave, ki postaja del človeškega živega telesa, in v njem so delavec nesmrtni duše.

Človek bi gotovo ne sprejemal vase dovolj hrane, če bi mu Bog ne dal posebnega prehranjevalnega nagona, ki se pred jedjo javlja kot lakota ali žeja, po jedi pa kot telesno ugodje. Kot vsak nagon, je tudi prehranjevalni nagon od Boga in ima prevažno nalogo, siliti nas k prehrani in nam tako ohranjati življenje, zdravje in čistost. Kdor bi si odtegoval hrano na račun življenja, zdravja in stanovskega dela, bi grešil.

Zaradi izvirnega greha so pa vsi naši nagoni izkvarjeni, neurejeni; hočejo več, kot jim gre; radi bi zaslužili dušo in dali telesu oblast nad njo. Zato se mora človek premagovati, mrtvičiti in tako krotiti telo in njegove nagone. Le samopremagovanje nam daje pravo, krepko, polno življenje. Samopremagovanje ni sovražnik telesa, ampak je njegov najboljši prijatelj, saj zatira v njem le to, kar je škodljivega. »Kdor hoče priti za meno, naj zataji sam sebe!« je zaklical Kristus in ni nikake izjeme dostavil. Napredek v kreposti je nemogoč brez samoodpovedi telesa. Vsak bo toliko napredoval, kolikor bo svojemu zdravemu telesu delal sile, kajti neukročeno telo je duši ovira pri njenem poletu proti Bogu in proti božjemu življenju ter jo sramotno priklepa na pozemskost in minljivost.

Tudi o prehranjevalnem nagonu, o želji po jedi in pijači, velja vse to. Bog je to željo položil v nas, izvorni greh jo je pa izmaličil in jo razbrzdal. Zato je naloga duše, da nad tem nagonom, nad željo po jedi in pijači, bdi in čuva. Prav v tem se mora človek ločiti od živali. Sveto pismo svari na več mestih, kako je neukročen pohlep po jedi in pijači vzrok pregreh, zlasti grehov mesenosti in nečistosti. Tudi napačna verstva, v katerih je skušal človek sam urejati svoje razmerje do Boga in do posmrtnosti, so spoznala potrebo, premagovati se v jedi in pijači; zato skoro v vseh verstvih srečujemo postne zapovedi, ki so marsikje še vse bolj stroge, kot so n. pr. naše sedanje cerkve postne zapovedi.

* * *

Poniževalno je za človeka, če mu je želodec postal središče življenja in je dobil gospostvo nad njim. Sv. Bernard kliče: Ne živimo zato, da bi jedli, ampak jemo zato, da bi živeli in si pridobili življenje v nebesih; tudi uživanje jedi in pi-

jače mora torej biti nekako bogoslužje! — S studom poroča zgodovina o poganskih Rimljanih, ki so se v času svojega propadanja povsem predajali pohlepu po jedi in pijači in si povzročali umetno bljuvanje, da so se mogli iznova vdajati istim užitkom. S spoštovanjem pa omenja poganske modrijane Pitagorejce, ki so si dali primesti na mizo najbolj izbranih jedi in pijač ter si pasli oči na njih; ko se jim je pa tek z vso silo oglasil, so dali vse odnesti in šli tešče od mize, da bi ne postala njih duša usužnjena telesu. Jedilna miza je eno od meril našega krepostnega življenja; ob njej duša zmaguje ali pa se sramotno umika neopravičenim zahtevam telesa. Za učenca Kristusovega pač ni primerno, če vedno išče le izbranih jedi. S tem pa ni rečeno, da bi se pri vsaki jedi morali mrtvičiti; ljubezen do bližnjega, družabnost, veselje itd. morejo biti pameten povod, da brzdo zopet začasno popustimo, saj tudi o Jezusu beremo, da se je včasih odzval vabilom na slavnostne večerje, kakršne so Judje prirejali. »Vse je v aše,« piše apostol Korinčanom, a dostavlja: »v i p a s t e K r i s t u s o v i«.

Lev je po svoji naravi roparska zver, ki hlepi po svežem mesu in ne uvideva, čemu bi se naj v tem premagoval. In vendar se da tako priučiti, da mu človek brez nevarnosti vtakne glavo v odprto žrelo. In človek, ki ima pamet in vero? Ali ne bo mogel urediti želje po jedi in pijači?

Kdor ima posla z mestno in drugo mladino, ki ni že od prvih let postavljena sredi življenjske resnosti in težavnosti, kot je n. pr. kmetiška, se bo čudil, da so sprva nekatri prav dobri, v letih telesnega doraščanja se jih pa toliko odtuji veri in nrvanosti. Zakaj to? Pri premnogih so vzrok starši, ki so jih razvajali zlasti v hrani ter jim dajali vse, kar so si njih čedalje bolj razvajena usta poželela. Tako je otrok postal suženj telesa; ko pa njegovo telo dorašča in hoče imeti tudi to, kar je proti vesti, nima moči in podleže v prvih borbah. Lažnivost, izmikanje, nečistost in druge pregrehe so posledice razvajenosti v jedi. Starši morajo otrokom dajati dovolj tečne hrane, morajo jih pa tudi navajati na skromnost in premagovanje samega sebe. Spominjati jih morajo na Jezusa, ki priporoča post kot eno najizdatnejših sredstev za pravilno življenje, in se je tudi sam pred svojim javnim delovanjem tako strogo postil, da bi bil takrat umrl, če bi njegova božja narava človeške narave čudežno ne bila vzdrževala. Človek ne živi samo od kruha,

od telesne hrane, je ogorčeno zaklical skušnjavcu.

* * *

Ker moramo tudi pri uživanju jedi in pijače služiti Bogu, je lepo, če pred jedjo in po jedi opravimo kratko molitev. S tako molitvijo se Bogu zahvaljujemo, da nas ne pusti stradati in od lakote umirati, marveč nam vsak dan po večkrat deli hrano. Molitev pred jedjo in po jedi je torej naša plemenita dolžnost do skrbnega nebeškega Očeta.

Cerkev ima pa za jed in pijačo tudi posebne zakramentale, posebne blagoslove. V Obredniku naletimo na besedilo, kako Cerkev blagoslavlja zelišča, grozdje, vsakršno novino, kruh in kolače, užitne ptice, sir, maslo, meso, piruhe itd. Cerkev ima posebno blagoslove za studente in vodnjake, za vino in olje, za zdravila in sploh za vse, kar uživamo.

V teh blagoslovilih izreka Cerkev v našem imenu Bogu za hvalo za hranivo, obenem nam pa dviga duha, da si urejamo prehranjevalni nagon in se od telesnega in zemskega vzdigujemo k večnemu in k božjemu. Kliče nam: hvaležno uživaj, kar ti nudi Bog in kar potrebuje tvoje telo, a vedi, da to ni poglavitno v tvojem življenju, marveč si za vse višje reči ustvarjen! Vse drugo je tvoje, ti si pa Kristusov!

Ko nam Cerkev blagoslavlja hrano in pijačo, zarotuje zle duhove, naj bi s hrano ne dramili v telesu strasti. Onim, ki bodo uživali od te jedi ali pijače, prosí, da bi bili nasičeni z vsem nebeškim blagoslovom in prejeli dušno in telesno zdravje in varstvo. Opominja nas torej, naj tudi hrano uživamo z mislijo na Boga in na dušo. Pri tem nas spominja na slične dogodke iz stare zaveze, zlasti pa na dogodke iz Jezusovega življenja.

* * *

Kako lepi so ti blagoslovi hrane, vidimo, n. pr. iz blagoslova olja. Mašnik olje najprej zaroti:

Zarotim te, tvar olja, po Bogu † Očetu vsemogočnem, ki je ustvaril nebo in zemljo, morje in vse, kar je v njih. Izruj se in pobegni od te tvari olja vsa moč sovražnikova, vsa vojska hudičeva in vsak napad in sleherno slepilo satanovo, da bo vsem, kateri ga bodo rabili, v dušno in telesno zdravje, v imenu Boga † Očeta vsemogočnega in Jezusa † Kristusa, njegovega Sina, Gospoda našega, in Tolažnika Svetega † Duha, in v ljubezni istega Gospoda našega Jezusa Kristusa, ki bo prišel soditi žive in mrtve in svet z ognjem.

Nato olje blagoslovi:

Gospod, vsemogočni Bog, pred katerim stoji v trepetu zbor angelov, poglej, blago † slovi in posveti to olje, ki si ga natočil iz oljčnega soka in zapovedal, naj se z njim mazilijo bolniki, da bodo ozdraveli in tebe, živega in pravega Boga, zahvaljevali: daj prosimo, da se tisti, ki bodo rabili to olje, ki ga v tvojem imenu blago † slavljamo, rešijo vsake bolezni, vsake slabosti in vseh zank sovražnikovih ter se vse zoprnosti odstranijo od tvojih stvari, ki si jih odkupil z dragoceno krvjo svojega Sina, da bi jih nikoli ne ranil ugriz stare kače. Po istem Gospodu našem.

Potem posodo z oljem še pokropi z blagoslovljeno vodo.

Nad vino, katero bi bilo zaradi grehov pijanosti pri nas treba še posebno zarotovati in blagoslavljati, kliče Cerkev na šentjanžev dan tale blagoslov:

Gospod Jezus Kristus, ki si hotel sebe imenovati pravo vinsko trto in svoje svete apostole mladike ter si iz vseh, kateri te ljubijo, hotel zasaditi izbran vinograd: blago † slovi to vino in vlij mu moč svojega svetega blagoslova, da se bo vsak, kdor ga bo užil ali pil, na prošnjo tvojega ljubljenega učenca, apostola in evangelista Janeza obvaroval vseh bolezni in kužnih strupov ter dosegel dušno in telesno zdravje. Ki živiš in kraljuješ.

Dr. Fr. Jaklič.

„Pridi, boš kronana!“

Otroci sveta se smrti boje, kristjani jo vdano sprejmejo, svetniki po njej hrepene. Mariji pa je bila smrt edina želja, ki je še živela v njeni duši, odkar je njen božji Sin zapustil svet. Kako bi ji moglo biti življenje kaj drugega, nego neprestano naraščajoče domotožje navzgor, izžarevanje v koprneči ljubezni, ki je použivalo vse

njene moči kot se použiva sveča pod lastnim plamenom. Edina vez, ki jo je še vezala na to življenje, je bila njena materina skrb za Cerkev. Če jo je ta sploh vezala! Saj je vedela, da je Cerkev dobro zavarovana v moči Svetega Duha, da moč njene priprošnje v večnosti ne bo zmanjšana, marveč še mnogo izdatnejša. Sicer pa ji

zemlja ne more nuditi ničesar. Dolina solz je, navzlic bujni lepoti in polnemu božjemu blagoslovu.

Komaj si moremo misliti, da je Marija v vroči molitvi prosila, naj bi jo Bog čimprej vzel s sveta. Morda ni vzela v usta niti Davidove besede: »Kdaj smem priti ter se prikazati pred Gospodovim obličjem?« Saj je bila vsekdar ponižna, potrpljiva, molčeča dekla. Taka je hodila svoja pota, delala in pomagala, kjer je mogla, učila in tolažila. V prostem času se je vtapljala v molitev. Bila je njena molitev vedna pripravljena, tiho prisluškovanje. Spet in spet je dvigala oči, prisluhnila in čakala na besedo — na ono, najljubšo in najsajšo, ki je bila izgovorjena nevesti v Visoki pesmi: Vstani, moja prijateljica, in pridi! Enkrat bo gotovo prišla ta besedica, ta božji klic, in vsak čas in kjerkoli lahko pride. Če je šivala v družbi pobožnih žena, ali samotna klečala v molitvi, ali zamišljena in otožna stopala po križevem potu, ali bila zbrana z versko občino pri božji službi, ali trudna omahnila v sobici na ležišče — povsod bi mogla priti ona beseda in vsak čas je bila pripravljena kot dekla, ki uboga na prvi rahli migljaj.

Pridi — pa je prišla pričakovana beseda! Radostno je odjeknila v sivi zemski somrak in zarjın odsev je zasijal v Marijino dušo. O veselje! Umrla je od samega veselja, da sme umreti! Smehljajočih ustnic se odtrga poslednji dih, blažen vzdih osvobojenja. Čisto telo obleži kot nedotaknjena lilija v jutranji luči. Smrt plaha odstopi. Tu sme samo razvezati, ne razdejeti.

V tihi boli so položili Mater v grob. Spoštljivo, molče in varno kot neprecenljivi dragulj. Nobena tožba ni kalila blagoslovljenega poletnega večera, ki je oblił beli kamen grobnice s škrlatom zahajajočega sonca. Kako bi mogli tožiti, če gre Mati k Sinu? Tu se bolj spodobi pesem, ona pesem, ki je nekoč v Ain Karim zadonela Devici iz srca: »Moja duša poveljuje Gospoda in moj duh se raduje v Bogu, mojem Zveličarju.« Čudovit je ta grob. Globoka tišina naokrog, nepoznan sladek mir, rahel dih jutranje zarje, zlato svetlikanje kipi izza špranj prislonjenega kamna kot bi v alabastrovem vrču gorela luč. Tu se ne morejo vgnezditi smrtne sence. Grobnica je skrivnostni izvor življenja.

V nebesnih dvoranah pa se pripravljajo za velik praznik. Pred kratkim so ob-

hajali kraljevi sprejem Odrešenikov, ki je zmagovit zasedel prestol na Očetovi desnici. Zdaj pa bodo vzeli v nebo Mater in jo kronali s kraljevo krono. Kakor greh pri Neomadeževani ni zmozel ničesar, tako tudi smrt ničesar ne zmore pri prečistem telesu.

»Pridi, boš kronana!« Tako doni preko blaženih prostorov, ko spremlja Gabriel z lilijo v roki Poveličano, obdano od pojočih in vriskajočih angelov skozi zlata vrata. — »Kdo je ta, ki se dviga kot kadilo iz pustinje, kot oblak iz opojne dišave?«

Kot bele ovčke se pritiskajo nedolžni otroci k njenim kolenom. Tudi mali mučenčki iz Betlehema so med njimi. Rdeče obveze nosijo v zlatih laskih. — »Dvigni se više, dvigni se više! Pridi, boš kronana!«

Kot bele lilije valove ob levi in desni deviške duše, neveste božjega Jagnjeta in prekrasno odmeva pesem, ki jo znajo le one same. Preroki klonijo kraljevska čela. Starejšine v belih oblekah snemajo zlate diademe s častitljivih glav. — »Dvigni se više, dvigni se više! Pridi, boš kronana!«

Kralj David se preko zveneče harfe globoko prikloni pred svojo hčerko. Prastarši sredi očakov v spoštovanju pozdravljajo svojo Kraljico. Mati Ana razširi obe roki in pade na kolena. Jožef Zvesti skloni glavo pred svojo poveličano, tako visoko nad njim povišano nevesto.

Na obeh straneh zažari zdaj mavrični lesk. V strmih vrstah stoje angeli, zbor za zborom, v prelivajoči luči. Iz omamne svetlobe kipi petje, ljubko kot glasovi izbranih harf in mogočno kot šumenje mnogih voda. Visoko se dvigajo angeli po blesteči poti navzgor do belih plamenov serafov, ki v neizraznem veličanstvu obdajajo trikrat sveti prestol Najvišjega. — »Dvigni se više, dvigni se više! Pridi, boš kronana!«

Dekla Gospodova trdno stopa. Neomajno sledi božjemu klicu. Kraljevsko silna je v svoji dekelski ponižnosti. Njenega čistega čela se ne poloti omotica. Tedaj se dvigne Sin v valujočem škrlatu. Dvigne roki, na katerih gore rane kot rubini. Visoko drži krono, stvorjeno iz dvanajsterih blestečih zvezd. A Marija ne vidi ničesar več, nego le Sinovo zaželeno, ljubljeno obličje. Neskončno srečna omahne k njegovim nogam.

»Pridi, boš kronana!«

A. N.

Mislím in željam

*Oj misli bogate,
ve hčerke duhá,
ognjene ve želje,
otroci srcá,
zberite se v Njeno proslavo
ki v rajsko se dviga višavo!*

*Naj zberem vas, misli,
poklónim le Njej,
ki vklenjena ni več
od zémeljskih mej,
ki god Svoj najlepši obhaja,
Kraljica brezmejnega raja.*

*Pri Materi sladke
tolažbe je vir,
tam najdete, misli
in želje, svoj mir.
Pokója, ki tam vas objame,
noben vam vihar več ne vzame.*

*Naj zberem vas, želje,
in Njej posvetim,
ki zánjo iz dola
solzá hrepenim.
Tja kliče vas sladko povelje,
kjer večno bo mir in veselje.*

Franjo Neubauer.

O treh lučih

Mnogo je ljudi, ki so danes naravnost osupli in začudeni, ako jim duhovnik v njihovo vsakdanje življenje prinaša nauk o Bogu in dolžnostih do njega. Nekateri izmed njih imajo za vse to samo pomilovalen nasmeh. Današnji človek se je tako obrnil k naravi in njeni ustvarjajoči sili, da mu je tudi za hip pretežko povzdigniti svojega duhá k Bogu. Moderna tehnika in neštivilne iznajdbe obračajo pozornost vedno k zemlji. Velik del ljudi je pa poleg tega v boju za vsakdanji kruh tako neusmiljeno ujet, da se misli in skrbi za težo vsakega dne posebej komaj sproti zvrstijo.

Nemogoče je na svetu tajiti dediščino izvirnega greha. Njena posledica je tudi številno trpljenje, ki človeka obiskuje. Toda kljub vsem tem bridkostim je vendar človek ves v božji skrbi in dobroti. Čeprav je od človeka do Boga pot dolga in je dostikrat zastrta z oblaki človeškega trpljenja in greha, da se zdi življenje vse temno in brezupno, je vendar Bog v to temo prižgal tri močne luči, ki naj bi nam svetile in nas vodile po poti, katero nam je od vekov začrtal.

L. Luč človeške pameti.

Ni treba ne veliko pameti, ne globokega razmišljanja, da človek spozna in prizna Boga. Čim bolj se otrese vsakdanje površnosti, čim bolj se poglobi v zavestno duhovno življenje, tem lažje je priti do zaključka, da nad vsem dogajanjem sveta in življenja kraljuje nekdo, ki piše zakone bitjem na svetu.

Če pridem v sobo in najdem šopek cvetlic na mizi, mi je najbolj naravno vprašanje, odkod so rože, če jih sam nisem prinesel. In če prav nisem nikočar videl,

vendar vem z gotovostjo, da jih je nekdo moral prinesiti. Z zdravo pametjo bi se pričkal, ako bi trdil, da so rože same od sebe prišle na mizo. Prav isto je vprašanje v svoji priostrenosti v pogledu na svet in življenje na njem. Odkar je tudi znanost neizpodbitno dokazala, da vsako živo bitje na svetu zahteva za svoj izvor le prvo bitje, bi pomenilo osmešiti se pred vsem resnim svetom, če bi še kdo tvezel bajke o večnem kroženju snovi in vplivu nekkih prvin, ki so v milijonskoletnem snovanju preobrazile svet v sedanjo podobo. Mora nekdo biti, ki je iz polnosti in neminljivosti svojega bitja in življenja postavil vso ogromno pestrost svetov in nas same v njih.

»Nespametni so vsi ljudje, ki ne poznajo Boga, ki ne morejo spoznati iz vidnih dobrot njega, ki je, in ki tudi z ozirom na dela ne spoznajo, kdo je njihov stvarnik.« (Knjiga Modrosti, 13, 1.)

Luč človeške pameti sicer še ne zadostuje, da bi človek postal kristjan. Toda podpira ga. Iz ustvarjenih stvari na svetu bi moral Stvarnika spoznati in pasti na kolena v veliki ponižnosti in hvaležnosti. In vendar tega mnogi ne storijo, ker ob pogledu na svojo približno veličino pozabijo na svojo majhnost in odvisnost. Zato so kljub svetlobi nesrečni v svoji temi tisti, ki pamet porablajo zato, da kujejo dokaze proti Bogu. Njihovo ravnanje je neopravičljivo; »kajti, kar se o Bogu more spoznati, jim je očitno, Bog jim je namreč razodel. Zakaj to, kar je v njem nevidno, se od stvarjenja sveta po delih spoznano vidi, njegova večna moč in božanstvo, tako da so neopravičljivi.« (Rim 1, 19, 20.) Toda

Stvarniku je več za stvar, kakor je stvari za Stvarnika. Ker je luč človeške pameti preslaba, da bi osvetljevala človekove stopenje po poti resnice in dobrote, zato se je Bog njegove revščine usmilil in mu prižgal še eno luč.

II. Luč razodetja.

»Mnogokrat in na mnogotere načine je nekdanj Bog govoril očetom po prerokih, slednjič te dni nam je govoril po Sinu, ki ga je postavil za dediča vsega in po njem tudi naredil svet.« (Hebr 1, 1.) Po svojem Sinu je Bog govoril nam ubogim izgubljenim ljudem, da bi nas privedel na pot v življenje, za katero nas je ustvaril. To je druga luč, ki sveti v temo naših težav in bridkosti. Ob tej luči nam je dvakrat bolj jasno vse to, kar zadeva najgloblja vprašanja našega življenja. Postaja nam razumljiv neskončno modri božji načrt v vsem dogajanju sveta. Ob sami pameti nam je svet v svoji nedoumljivi skrivnosti še vedno uganka. V luči razodetja pa se vse pretrgane niti naših misli podaljšujejo v večnost, odkoder se rešujejo v lepo in smiselno enoto. Ako so tja uprte naše oči, potem nam je tudi pogled nazaj v ta svet trpljenja, zmote in greha — smiseln in enoten.

Mnogoštevilni in raznoteri so padci, s katerimi se človek oddaljuje od Boga. Vse, kar je v človeku dobrega, le s težavo uspeva. In ko človek v bridkostjo gleda, kako se tema s svetlobo bori, ga tolaži luč razodetja, v kateri vidi končno zmagó svetlobe, zmagó pravice in ljubezni, zmagó dobrote in svetosti. In na človeka samega se razliva luč upanja, ko mu govori božja beseda, da se je »razodela dobrotljivost in ljudomilost Boga, našega Odrešenika, ki nas je odrešil, ne zaradi pravičnih del, ki smo jih mi storili, marveč po svojem usmiljenju v kopeli prerojenja in prenovljenja po Svetem Duhu.« (Sv. Pavel Titu: 3, 4-6.)

Vse naše življenje: z vsemi padci in težavami, z bridkostmi, preganjanji in pomanjkanjem, z veseljem in tolažbo, z upanjem in poboljšanjem, s kesanjem in uspehom — je potopljeno v luč razodetja.

Šele razodetje nas uči pravega gledanja na svet in človeka. Govori nam o stvarih, ki jih pamet niti v sanjah ne more najti. Govori nam o novem rojstvu »iz vode in Svetega Duha«. (Jan 3, 6.) Kristus je rekel: »Jaz sem prišel, da bi imeli življenje in ga imeli v izobilju.« (Jan 10, 10); da bi postali otroci božji, »ki se niso rodili iz krvi, ne iz poželenja mesa, ne iz volje moža, ampak iz Boga.« (Jan 1, 13.)

Luč razodetja pa razsvetljuje tudi skrivnosti Boga samega. Njena svetloba se razliva v bogastvo njegovega svetega Trojstva. V skrivnostne globine božjega bistva se vtaplja in jih osvetljuje. Začudenj strmimo v bogastvo razodete Resnice, Lepote in Ljubezni.

Pred polnostjo bogastva božjega življenja, ki nam ga je Gospod Jezus razodel, strmi človeška pamet. Razodetje nas uči neslutene in nepojmljive skrivnosti. S svetim Pavlom mora še danes pamet vzklikniti: »O globočina bogastva in modrosti in vednosti božje!« (Rim 11, 33.) Razodetje je več kot pamet, ker jo prekaša, a ji vendar ne nasprotuje, ker izvirata pamet in razodetje iz enega in istega vira neizpremenljive Resnice.«

Toda človeška pamet je podvržena posledicam izvirnega greha. V človeški pameti ni samo luč. Hudobni duh teme in pekla stoji vedno na preži, kako bi zastrl vso luč in jo udušil v temi svoje zmote. In niso redki tisti, ki jih je obdala tema s tako močjo, da luč sovražijo. Tudi danes niso redki. Sredi med nami hodijo in širijo temo pod krinko prosvitljenosti. Iskrice svojega razuma gledajo in jo višje cenijo kot neskončno žarenje božje modrosti. Kot bi rekla luna, da hoče s svojimi žarki, ki jih je od sonca dobila, zatemniti sonce. Kakšna abotnost!

In ker je Bog v svoji modrosti in dobroti vedel tudi za to bridkost človekovega tavanja, zato mu je prižgal še tretjo luč. Ker samo spoznanje ni zadostovalo, je na čudovito skrivnosten način podprl še voljo. In to je tretja luč:

III. Luč božje milosti.

Tam, kjer se božja milost dotika človekove svobodne volje, se začne najgloblja skrivnost. Na polju svobodne volje vrši milost svoje čudeže. V hipu razsvetli včasih človekov razum z novo doslej neznanó lučjo in utrdi voljo z novo, doslej nepoznanó močjo.

Pomislimo na svetega Pavla, ki je bil spočetka udarjen s tako umsko zaslepljenostjo, da je z naslodo preganjal kristjane in jih tiral pred sodnike. V svoji zaslepljenosti je mislil, da vrši Bogu prijetno službo. Ko ga je pa pri Damasku obsijala svetloba milosti, je postal apostol. A nikoli se ni skliceval na trdnost svoje svobodne volje. Vse je pripisoval milosti, ki je iz preganjavca napravila Kristusovega apostola.

Beuronska slika

Smrt preblašene Device Marije

Ali sv. Avguštin! Najgloblje zablode človeškega življenja je sam prebrodil. Videl je sicer vzvišenost lepega življenja, toda okleniti se ga ni mogel, ker je bila volja preslaba. Ko pa ga je utrdila moč božje milosti, je postal čudovit oznanjavec božjega evangelija. Še danes občudujemo globino njegovega spoznanja, trdnost njegovega vztrajanja v dobrem; in vendar sam ničesar ni pripisoval sebi, ampak vse božji milosti, ki je iz pokvarjenca napravila svetnika.

Treba je pa to pravilno razumeti. Volja v svoji moči ostane. Milost v svoji učinkovitosti ostane. Volja pa se z milostjo združi v tako čudovito enoto, da se porodi iz človekove dejavnosti eno samo dejanje, ki je istočasno iz volje in milosti. Kdo naj razume te čudovite skrivnosti, ki so nam tako blizu in vendar tako nedoumljive. Poskusimo se jim približati z zgledom, ki

ga cerkveni očetje pogosto navajajo: Brez luči oko ne more videti. Oko se lahko pred lučjo zapre in svetloba ne more do njega. Ali pa se odpre, da svetlobo vase sprejme in vidi. Podobno se tudi volja lahko pred lučjo milosti zapre. Ali pa se odpre, da luč vase sprejme in z njo v zvezi deluje. Kaj je zdaj bolj potrebno? Svetloba ali odprto oko? Kaj je prej? Oboje mora biti, in sicer istočasno. Brez prvega ni drugega, brez drugega ni prvega. Na podoben način luč milosti razsvetljuje človekovo voljo. In vsakega človeka razsvetljuje (Jan 1, 10), tako da je vsak sam kriv, če te svetlobe nima, in vendar si je nihče ne more lastiti kot svojo zaslugo, ker mu jo je dal Bog iz obilnosti svojega usmiljenja.

Tri luči razsvetljujejo človekovo življenje na zemlji. In vendar je toliko teme! Luč pameti bega s svojimi dolgimi sencami od predmeta do predmeta. Sveti, pa ne

razsvetljuje. Luč podedovane vere ugaša. Tudi pri nas vstajajo temne sence, ki jo hočejo zadušiti. In če dvigne kdo glas proti njim, se s podvojeno silo dvignejo sence, da bi zadušile glas in svetlobo. Luč milosti

se zametuje... In sredi vsega stoji kristjan in upira svoje oči v lepote duše, prerrojene iz vode in Svetega Duhá. In se za te lepote boji...

Slapar Pavel.

N A M A R I J I N I H P O T I H

Z Marijinih gredic

8. Ne bodo nas...

Stal sem na robu gore. Zapihal je vihar, zatrepetala so drevesa, zakrilila so z vejami, upogibala so se močna debla, pričel se je boj na življenje in na smrt. Pa je ponehalo divjanje viharja, mir je zavladal po gozdu, pesem ptičev se je iznova oglasila in — vse je bilo kakor prej. Ne ravno kakor prej. Poznali so se sledovi viharja: semtertja kaka odlomljena veja, tudi celo deblo je ležalo razkrehnjeno ali s korenino izrvano; večina pa je le stala zmagoslavno in ponosno v polnem življenju.

Dekani

Vnebovzetje Marijino — glavni oltar

Kdo bi rad ne gledal te podobe! Ne, ne bom rekel podobe naših dni, ampak kratkomalo podobe vseh človeških dni! Viharji stresajo in pretresajo srca in duše, prihajajo z grozo in s strahom, z bliskom in s točo, dokler ne prisije spet zlato sonce in ne prinese še boljših, še lepših, zlatih dni.

»Nič ne premoremo,« se je hudoval Harmončkar. »Nisem mislil, da je ta rod tako trmast.«

»Prehudo smo začeli,« je presojal Streharjev svoja in svojih delovanje, »zato ni šlo. Sila ustvarja silo, moč naredi novo moč, še hujšo, še silnejšo, strah pa naredi strah. Boje se nas, zato se pa skrivajo pred nami. Drugače bo treba doseči cilj in namen. Z lepo, s sladko, s prijazno, z dobrohotno besedo. Na med se muhe love, na sladke besede pa ljudje.«

»Poskusite,« je podpiral gostilničar njegovo besedo, »vse storite, kar morete, sicer bom prisiljen gostilno zapreti. Saj nič več ne iztočim. Ob kruh bomo, jaz in moja družina.«

Govoril je te besede tako milo, tako obupno, kakor bi stal že sredi ceste, pred zaprto gostilno, pred izpraznjeno posodo in pred polomljeno in razbito gostilniško opravo. Streharjev in njegovi so pa gledali prestrašeno in poparjeno, kaj bo, če bi iz sveta izginil tako prijeten in koristen prostor, kakor je gostilna z vso svojo bogato vsebino sladkosti in dobrot tega sveta.

Vrlinova se je vračala ali od shoda, ali od službe božje, tega ravno Streharjev ni mogel dognati. Kakor nalašč se je vračala prav po tistem posvetovanju v gostilni. Sam Bog mu jo je poslal nasproti; — sam svoje misli se je prestrašil, zdela se mu je skoraj prepobožna. Torej na delo s sladkostjo, s prijaznostjo, s hinavščino, in trdnjava bo v rokah prej kot bi kdo pričakoval.

»Dober dan, Julika, dober dan! Odkod pa tako pridna? Gotovo iz cerkve.«

»Seveda. Odkod pa ti? Iz gostilne?«
»Na žalost, da. Na tvoje veselje pa moram povedati, da hodim danes zadnjikrat to pot.«

»Kako? Ali misliš na Ameriko?«

»Nikakor, blaga Julika?«

»Ali so te vrgli iz gostilne in te zato ne bo več nazaj — do jutri vsaj, potem bo pa jeza pozabljena in trdni sklep prelomljen.«

»Motiš se, dobra Julika. Za vedno, za vselej.«

»Zakaj se mi sladkaš? Blaga' Julika, dobra' Julika!? Komu je to podobno!«

»Resnico govorim, samo čisto resnico. Hvalim te, ker hvalo zaslužiš.«

»Ne bodi no! Ali bi bil tudi ti rad eden izmed tistih krivih prerokov, ki smo o njih v nedeljo slišali!«

»V nedeljo? Kdo pa vam je tisto pravil?«

»Kje pa si bil pri maši in pa pri pridigi?«

»Ali že spet ta —?«

Komaj se je premagal, da ni sprožil celega strela. Le s težavo je požrl kletvico in psovko; seveda iz volka postati jagnje z enim samim skokom — to bi bil prevelik čudež.

»Saj si vendar moral slišati, če si bil v cerkvi.«

»Seveda sem slišal, pa mi boš že odpustila, če tako reč tako hitro pozabim.«

»Ali si bil pa pri pridigi pod Koštamajevo lipo?«

»Julika, ne žali me!«

»Nočem žaliti. Samo vprašala sem te. Celi fari je znano, da se tam zbira sramota naših vasi.«

»Ne zameri, pridna Julika. Saj veš. Družčina! Kaj fant vse stori za družčinol!«

»Kaj pa za Boga?«

»Julika! Tebi na ljubo bom začel živeti drugače.«

»To bi bilo slabo poboljšanje?«

»Zakaj, Julika, zakaj?«

Ko bi bila Julika poznala sv. pismo, bi bila morebiti povedala tisto svetopisemsko besedo: »Preklet bodi človek, ki se zanaša na človeka in meso za svojo roko izvoli in njegovo srce odstopi od Gospoda.« Ker pa sv. pisma ni toliko poznala, mu je po svoje in vendar še dosti primerno pojasnila svoje stališče. Saj je imela ob rokah dovolj zgledov iz domače, vaške zgodovine. Kako je Krivačev prisegal Dobretovi Ivani, da bo postal trezen mož in skrben gospodar, vse samo zaradi nje, dokler je ni preslepil. Zdaj so ga pa vse

Bern. da Murano

Sv. Helena

(Praznik 18. avgusta)

gostilne polne; posestvo njegovo je v zadnjih zdihih in kdo ve, če bo Krivač čez eno leto še samsvoj gospodar. Kakšne obljube je delal Potratov Francelj! Nič več ne bo preklinjal, nič več se ne bo pretepal, nikdar več ne bo pogledal noža, nič več, nič več. Pa je premotil s tem »nič več« Tomšetovo Polono. Kako je pa danes!? Kdo je večji siromak na tej božji zemlji, če ne Polona! Da, da, to so primeri, ki na ves glas potrjujejo Jeremijevo besedo.

Streharjev je poslušal. Čudovito mirno je poslušal vse precej dolge levite. Ali bi bil rad rekel: »To je povest in v povestih je vse zlagano, zato da se lepše bere.« Pa kako boš siromak kaj takega rekel, če pa ta povest ni zapisana samo z mrtvimi črkami na neobčutljiv papir, ampak z živimi besedami v knjigo vsakdanjega vaškega življenja.

Ludovik Seitz

Sv. Avguštin

»Z Bogom, Julika, pa pridna bodi!« se je sladko poslovil od pridigarice Julike.

»Pa ti tudi!« mu je kratko odvrnila. Pa sta šla vsak svojo pot.

Streharjev se je jezil nad svojo polo-mijo. Mislil je, da bo s sladkim jezikom tako hitro zmagal, kakor je svoje dni storil to reč rimski vojskovodja Cezar. Pa ni šlo. Vrlinova je pa fudi po svoje premišljevala ta pogovor. Lepo je govoril Streharjev, to je res. O, ko bi človek mogel pogledati človeku naravnost v srce! Ko bi mogel videti, kako se misli križajo z besedami! Ko je pa mnogokrat tako: govorim lepo, mislim pa ravno narobe.

Čudno pa je bilo vsekakor. Ali se je vihar polegel, ali so nasprotniki obupali nad svojo zmagjo, ali pripravljajo nove zvi-jače? Opreznost je pač vedno umestna. Saj je tudi pajek miren in krotak in šele potem pokaže svojo krvoločnost, ko se je muha ujela in zamotala v njegovo mrežo. Opreznost, da, opreznost...

Krmar tudi mirnemu morju popolnoma ne zaupa. Vedno ima vrpto svoje oko v daljavo, vedno mora gledati na pot pred

seboj. Kljub navideznemu miru, kljub tišini, kljub temu, da so sovražne sile za hip pojenjale, vendar družbeni vo-ditelj ni nehal svariti in opominjati in opozarjati. Tako je vztrajno igral vlogo sv. Janeza Ev., ki tudi ni nikdar prejenjal z besedo: »Otročiči moji, ljubite se med seboj!« Četudi je svarilo za opreznost že mnogim pre-sedalo in se je družbi že zdelo skoro preveč svaril in opominov — voditelj ni odnehal.

»Ali nam res tako malo zaupa? Ali res ne ve ničesar drugega pove-dati?«

To vprašanje je bilo skoro na vsakem shodu na dnevnem redu.

Pa se je le pokazalo, da je bilo na mestu. Ko je namreč zbor nekda-njih nasprotnikov slutil, da je svoje delo prijaznosti in sladkosti izvrstno izvršil, ko se mu je zdelo, da je svojo silo javnega nasprotovanja že skoro dodobra izbrisal, je mislil, da je pri-šel njegov čas lahkega in tihega razdiranja. Obljuba prihodnjega zakona, prijazna po-sredovanja za delo in za službe in druge temu podobne sladkosti naj bi bila vaba in limanice za lahkoverne in zaupljive duše.

Takrat se je pokazalo, da je krmar bolje krmari kakor krčmar. Takrat je šele dozorelo prepričanje, da je naša moč v slogi in skupnosti pod okriljem vsevednega Boga in matere Marije.

»Ne bodo nas,« je odmevalo v veselih družbenih vrstah. »Ne smejo nas,« je pri-trjeval drugi zbor prvemu.

Ne rečem, da je bilo vse močno in trdno. Kjer je sonce, tam je tudi senca, kjer je dobro žito, tam je tudi plevel in snetje, kjer je luč, tam je tudi tema.

Lahko bi vam pisal zgodbe o temi in o sencih, o plevelu in šavju, pa tega raje ne storim. To naj dela svet, ki nima dru-gega opravila kakor to, da preiskuje, kaj je na svetu gnilega in slabega. To naj de-lajo tisti, ki radi sebe skrivajo v temo in senco, da s tem opravičujejo sebe in svoja dela. Mi pa potrebujemo luči in vzorov, zrnja in sonca.

J. Langerholz.

ISKRE

Če bi bolj pomislili, »da je Bog ljubezen, bi gotovo živeli v veliko bolj iskrenem razmerju z njim. — Ali si že pomislil, da z novo obleko še davno nismo oblekli novega človeka? — Ali veš, da sebičnost še ne opazi ne, kako sebična je? — Ali se zavedaš, da je nestalnost stalni spremlje-

valec človekov? — Ali veš, da se človek še le takrat zave, kako srečen je bil, ko ni več srečen?

Po procesiji sv. Reš. Telesa se je zbrala ve-lika množica pred škofijskim poslopjem v Mona-kovem. Kardinal dr. Faulhaber se je pokazal ver-nikom in rekel: »Če niso bile okrašene ulice, so bila pa tembolj olepšana naša srca.« (Nemška vlada je nekako »štrajkala«.)

V soju Evharistije

Zapiski matere. — (Nadaljevanje.)

Iz take vdanosti se razvija požrtvovalnost. Ko me je moril revmatizem, mi je smela streči; z ganljivo vztrajnostjo me je poskušala masirati (kožo z mazilom vtirati), ne da bi kazala kako utrujenost. Če sem spoznala, da je vsa zdelana in da ni več za tako delo, sem namenoma opustila, da bi jo prosila za to uslugo; toda tudi to je opazila, pa se je zopet lotila in mi lajšala bolečine. Pa to zanjo ni bila majhna žrtev, ker je morala vsled tega zamujati pouk; zato je pa tembolj napredovala v gorečnosti. Nekoč je dejala: »Kako je vendar to hudo, da sem še tako majhna in da še ne morem matere nadomestovati.« Žrtvovati se za druge, to je bila vsebina njenega življenja, ki se je od dne do dne očitneje pojavljala.

Zdaj pa še besedo o materinem blagoslovu. Vsak večer stopim k postelji svojih otrok, pa jih na čelu pokrižam. To je star običaj v naši družini, in moji otroci so se temu privadili prav tako kakor sem se jaz v mladosti. Najtežja in najobčutljivejša kazen, ki sem jo mogla prisoditi Mariji Klotildi, je bila, če sem ji odtegnila ta blagoslov. Jokala je takrat in prosila: »Odpusti mi, mati, saj tega ne bom nikdar več storila; pokrižaj me no!« Če ji nisem kdaj takoj ugodila, se je tudi zgodilo, da je še pozno vstala in prišla iskat blagoslova. Ko sva bili ločeni, sem narisala ob koncu pisma križek in ga poljubila. Tako je našla tam blagoslov in obenem tudi poljub svoje matere. V zadnjih svojih pismih je dostavljala pod svoj podpis besede: »Poljubljam križ.« Ko so jo odnesli k operaciji, je bilo znamenje križa moje zadnje poslovilo; tudi takrat, ko je bila z mrtvaškim prtom zakrita, sem ji še enkrat hladno čelo prekrižala.

Marija Klotilda je bila tudi kot učenka marljiva. Svoje učiteljice je spoštovala in rada imela; te so pa za vdanost bile hvaležne. Učila se je igraje, zato je v petem letu starosti že gladko in brez napake brala. Med šolskim poukom je trajno sodelovala. Za risanje in glasbo je bila posebno nadarjena; note je znala čitati že po eni uri. Njen glasek je prijetno zvenel; še celo pri govorjenju se je čutila pevska nadarjenost.

Med bivanjem v obstreljevanem mestu Arrasu je pouk pač nekoliko zaostajal, pretrgan pa ni bil. Nato je bivala nekaj časa pri stari materi. Tu so ji prav na hvalo prišla

vzgojna izkustva njene tete; zato je po vrnitvi bila uvrščena kot prva med učenkami, ki so bile vse vsaj po eno leto in tudi več starejše od nje.

To poglavje bi pa ostalo nepopolno, če bi se ne spomnila onega, ki je z nadnaravno pomočjo spovednice vzgojno nalogo tako izborno izvrševal. Častivredni duhovnik je bil izreden častilec Marijin, pa je tudi v srcu male spovedanke od prvega početka spretno gojil ljubezen do nebeske Matere. Ni pa sama nikdar pripovedovala o razgovorih s spovednikom, saj se je vse to tikalo božjih skrivnosti njene duše. Danes se je sešel ta duhovnik z našim otrokom že v nebesih; pa se mu je Klotilda mogla sama zahvaliti za zvesto duhovno vodstvo.

9. Vzornica mladostne žrtve.

»Milost božja do mene ni bila prazna« (I Kor. 15, 10) — pravi sveti Pavel. In v dnevnicah sv. Stanislava polaga sveta Cerkev

Oltar sv. Roka v Trzinu

duhovniku na jezik besede: »Zgodaj je končal, pa je spolnil veliko let; kajti njegova duša je Bogu dopadla, zato je hitel, ga vzeti izmed hudobij.« (Modr. 4, 13—14.) Kako se vse to prilega tudi Mariji Klotildi! Pretiravali bi, če bi rekli, da je bila popolna. V teh letih si otrok že pridobiva kreposti, pa še ne sluti, koliko so njegova dela vredna; ima pa tudi slabosti, ki se jih še prav ne zaveda. Moja hčerka ni bila kaj čudežnega, pa me je vendarle večkrat močno prevzelo, ko sem si mislila: Kako to, da ti je Bog poveril tako velik zaklad! Kam hoče Bog tega otroka, ki s pomočjo božjo tako hitro napreduje, postaviti?

užila. V njeni naravi je bilo, da ji je bila vsa graja in vsako zapostavljanje negodno. Na snažno in dobro obleko je mnogo dala; morda bi bila še ničemurna postala, če bi ne bilo tako naneslo, da sem mogla med težkim vojnim stanjem svoje otroke pač snažno, a ne lepo oblačiti. Za take stvari, ki imajo na njih male deklice veselje, ni bilo denarja. Če sem ji od časa do časa vendarle mogla kaj oskrbeti, je bila otroško vesela, kakor ji ni bilo težko, če je bilo treba v tem oziru prevzeti kako žrtev.

Vedela sem, da bi njeno naglo in toplo čuteče srce moglo povzročiti kako nevarnost, zato sem bila oprezna. Nekaj mesecev sem

Pred novo sv. mašo na domu

Ko je bila Klotilda l. 1917 pri sorodnikih na obisku, so mi pisali: »Kar čudimo se, kako krepostna je ta deklica. Lani smo opazili pri nji še kakšno senco; danes tega ni več. Ne moremo razumeti, odkod taka poslušnost! Kaj podobnega še nismo videli.«

Z desetim letom je bila Klotilda lepa deklica, krepka, stasita, za njeno starost dovolj velika, vedno jako mirnega in ljubeznivega izraza. Njen jasni pogled je imel nekaj žarečega, saj je izžareval ljubezen njenega srca. Na ustnicah se je skoraj neprestano gibal smehljaj.

Svojeja dela se je lotevala vsekdar z resno pridnostjo in s trdno voljo, da hoče uspeti. Težko bi ji bilo, če bi bila kdaj zamudila pouk v šoli; zato sem morala včasih ostro nastopiti, da je vsaj zajtrk mirno za-

skrbela za nekega otroka, ki je bil odtrgan od matere, ko so Nemci vkorakali v deželo. Namestovala sem mu mater, kolikor sem mogla; Klotilda se mu je pa pridružila kakor sestra. Jokala je, če sem Ivančka karala, kar je pač večkrat zaslužil. Videlo se je pa tudi, kakor bi hotela ugajati s svojim obnašanjem, v govorjenju in smehu. Nekaj časa sem to opazovala, nato sem pa kar naravnost govorila z njo o nevarnosti, pa me je koj razumela. Zjokala se je močno in prosila odpuščanja: »Mati, jaz nisem vedela, da bi to moglo biti tako hudo!« Če se je pozneje še zdelo, da je pozabila na svoj sklep, je bilo dosti, da sem jo le pogledala, pa je bilo vse v redu.

Povsod jo je vleklo to, kar je bilo lepega in dobrega; slabi zgledi niso imeli učinka na-

njo. Kar naĝonsko se je umaknila od negodnih otrok, pridruŝila se je pa rada dostojnim, pri katerih je čutila sorodno čutenje in mišljenje. Enkrat se je sama od sebe odrekla občevanju z neko deklico, »ker ni pravno govorila o svoji materi in je taka, kakor ti ni vse, mati.« Svoje prednosti se je sicer zavedala, nikdar je pa ni uveljavljala.

e s svojo naklonjenostjo ni bila rado-darna, e je bila obzirna, ni bilo to iz napuha, marveč iz previdnosti. Veliko mi je bilo na tem, da je slabosti in napake drugih otrok pravilno presojala, nikdar po farizejsko, vsekdar pa razumno in s poniŝno ljubeznijo. Tako se je učila sovraŝiti greh, grešnega človeka

kriŝu varstvo zoper hudobnega duha, pa da dajemo pobudo tudi drugim. Z velikim hrepenenjem in ganljivo ljubeznijo se je znala zatopiti v trpljenje Gospoda Jezusa. Bilo ji je komaj pet let, ko je prvikrat z menoj opravila poboŝnost kriŝevega pota. Ta verska vaja je za otroke prav mikavna; hoja ob postajah ji odvzame enoličnost, in malčki se kaj hitro zamisljo in vtop v telesno trpljenje. Najrajši je imela Klotilda molitev »očenaš«-a. Odkar je pa bila v zavodu, je uporabljala pri sveti maši samo »misale« — (knjigo z molitvami, kakor jih opravlja mašnik). Privadila se ga je kaj kmalu in bila vsa navdušena za lepe molitve svete Cerkve. Ni treba poudarjati, da je

Millet

Klasje pobirajo ...

Paris, Loure

pa ljubiti z umevanjem in sočutjem. Hvaleŝna je bila Bogu za vse dobrote, saj jih je prejerala vedno več; ni se pa radi tega prevzemala.

Klotilda je kar hlepela, da se tembolj pouči v krščanskem nauku in da po spoznanih resnicah tudi ŝivi. Po njeni smrti sem našla celo kopico zapiskov, ki so se nanašali na vsebino verskega pouka; videti je bilo iz njih, kako čudovito je napredovala.

Veliko spoštovanje je gojila do znamenja svetega kriŝa. Skušala sem ji dopovedati, zakaj je kriŝ bojno znamenje učencev Kristusovih. Tudi jaz nisem trpela, da bi se površno in nespoštljivo pokriŝevala; dosegla sem kmalu, da opominov v tem oziru ni bilo več treba. Spoznala je, da s tem, e se lepo pokriŝamo, Boga poveljujemo, da imamo v

vzljubila tudi presveto Srce Jezusovo in da je bila njega trajna in zvesta astilka. Temu presv. Srcu zadoševati, za grešnike moliti in se zanje ŝrtvovati, to je bila njena ŝelja, ki je do zadnjega klila v njenem ŝivljenju.

Branje pomeni za darovitega otroka veliko pridobitev, pa tudi nemalo nevarnost. Njenemu hrepenenju, da bi čimveč brala, sem skušala ustreči z zdravo hrano. Prebiral je knjigo »ŝivljenje svetnikov in svetnic«, svetopisemske odlomke; in bolj ko je dorašala, tem večkrat smo ji morali razlagati pripovedovanja evangelijev. Ŝivljenje ljubelega Zveličarja ji je bila najljubša zgodovinska knjiga. Pod vplivom tega beriva se je njena poboŝnost vedno bolj zresnjevala, kajti čutila je, da bo njena ljubezen do Boga tudi na poskušnjo dana, da bo Zveličar od nje nekaj pričakoval.

Zadnji prizor iz „Lurške pastirice“ - Vodice

Njena pokorščina se je tako spopolnjevala, da ji nič več ni šlo v glavo, kako je mogoče, da bi kdo božjo zapoved prelomil. Najrahljši migljaj je bil zanjo prav tako svet, kakor vsak resen ukaz. Pozimi je mnogo trpela, ker je imela ozeblina na rokah; pa ni nikdar tožila in se tudi ni drgnila, ker je bilo v razredu prepovedano. Napravile so se ji celo rane, ki so se s snemanjem rokavic včasih še povečale.

Bog je že devetletni Klotildi dal priliko, da se je izkazala v ljubezni do sovražnikov. Njeni uspehi so zbudili pri tovarišicah zavist, kar jo je močno bolelo. Njeno srce je žalosti ginilo; tožila je in ihtela, če se tovarišice niso marale z njo igrati. Tudi materno srce je krvavelo pri tem, dasi tega deklica ni smela čutiti. Svetovala sem ji, naj bo prav do onih deklic dobra in prijazna, katere jo žaloste; zanje naj prav posebno moli. Poskusila je. Spočetka ni čutila uspeha; kmalu je pa bilo bolje, tako da je mogla vsa prenovljena povedati: »Mama, Magdalenca je zdaj moja najboljša prijateljica.« Ta jo je namreč najbolj mučila. — Do slabotnih in malih je bila Klotilda izredno dobrohotna, pa je skušala tudi pomagati in tolažiti.

Umevno, da je svojega bratca predvsem ljubila, saj ga je smatrala kot svojo lastnino, ko mu je kot štiriletna deklica stregla in sicer s tako potrpežljivostjo, da jo je smel celo za lase vleči in trgati, če se mu je zljubilo. Ko še ni imela osem let, je morala bratca v mučni boleznini čez dan sama negovati; zakaj jaz sem morala kruh služiti in nisem mogla s službo prenehati. Tudi Klotildi ni bilo ljubo, ko je morala izostajati od pouka zlasti, ker je slutila, da ji bo odletela nagrada za odlične uspehe, ki se ji je obetala. Pa se je vdala s tolažbo: »Kaj se meni ljubi Jezus za to, če dobim nagrado ali ne; veliko bolj mu je všeč, če storim, kar mi mati veleva.«

Tako je skrbela v gospodinjstvu za vse, tudi za ogenj v peči. Večkrat sem v svoji

službi s strahom in molitvijo mislila nanjo. Pa je bila v skrbi dobrega angela variha.

Kadar je prišla od sv. obhajila, je moral še bratec biti deležen njene sreče; pritisnila je njegovo glavico na svoje srce, kjer je bil gost sam Sin božji. Tako je budila v njem hrepenenje po sv. obhajilu, in s petimi leti ga je tudi spremila k mizi Gospodovi, k božjemu Prijatelju otrok. Od takrat je bratec hodil vsak dan z njo k svetemu obhajilu. Od nje se je učil, kako je treba zaupljivo občeovati z božjim Učenikom. Nedorodne otroške duše postanejo posebno spretni v občeovanju z Jezusom; tako je tudi Klotilda — bolje kot jaz sama — pripravljala bratca prav spretno za sveti božji obed. Če me ni bilo doma, je čutila, da ima sama tem večjo odgovornost za bratca; še celo sama ga je pokriževala zvečer, preden se je vlegel k počitku. Nekoč mi je pisala, naj kmalu pridem ponju, »ne zavoljo mene, ampak zavoljo bratca, ki mu je brez tebe tako dolgčas. Če se kdaj oddaljim od nje, je ubogemu revčku tako hudo; ko ga potolažim, je zopet dobro.« To pisemce — še nedovršeno — sem našla po smrti med njeno ostalino. Ni ga odposlala, najbrž, da bi me ne vznemirjala.

(Nadaljevanje prihodnjč.)

Turist

IZ ŽIVLJENJA CERKVE

Kongres Kristusa Kralja. Ko je bil v zavesti kongresa, ki bo v Einsiedelnu od 23. do 26. avgusta, svetnik J. Kalan sprejet od sv. očeta, je prosil in prejel blagoslov od najvišjega poglavarja svete Cerkve. Sv. oče je pa obenem dostavil: »Molite! Molite! Treba je veliko moliti! Od samega človeškega dela ne pričakujemo veliko; le Bog nam more in mora pomagati v teh zmedenih časih.«

Svetnik J. Kalan nas je naprosil, da objavimo sledečo prošnjo: »Obračam se do vseh pobožnih duš na Slovenskem in lepo prosim: Molite za srečen uspeh in velik blagoslov božji kongresu v Puschavi! Nič ni ta, ki sadi in nič oni, ki zaliva; vse je samo ta, ki rast daje — Bog. »Brez mene ne morete nič storiti.« Posebej še prosim vse božje prijateljice za samostanskimi zidovi, da bi pridno molile v ta namen. Za kongres Kralja Kristusa moliti se pravi: moliti, da bi se utrdilo kraljestvo Jezusovo na zemlji; moliti, da bi krščanstvo prodrlo do zadnje kolibe, v kateri stanuje kako živo bitje v Afriki, Aziji in Avstraliji; da bi se zveličala tudi duša najbolj divjega ljudožrca in najbolj zamazanega samojeda. Vsi! Molite, molite! — Kdor se pa misli udeležiti kongresa, naj se priglasi kmalu! Einsiedeln je razmeroma majhen; pozni priglasenci bodo težko dobili prenočišče.«

Velika naloga Katoliške akcije — tako poudarja sveti oče Pij XI. v poslanici škofom južnoameriške države Kolumbije — je versko-neravno poučevanje vseh ljudi. Katekizem ni samo za otroke, marveč tudi za odrasle, saj ima v sebi vse, kar morajo ljudje znati: kako je treba Bogu služiti, kako je treba vestno izvrševati svoje dolžnosti, verske, človečanske in socialne. Posebno brigo je seveda treba posvetiti vzgoji mladine.

Da smo v podaljšanem svetem letu — ne smemo pozabiti. Sredi junija (14.) so dijaki katoliškega vseučilišča v Freiburgu (Švica) v skupnem obhodu obiskali štiri predpisane cerkve, da so se mogli udeležiti svetoletnega odpustka in drugih milosti. Vsa pobožnost je potekla prav vzpodbudno in kaže, da je dijaštvo prežeto s pravo krščansko zavestjo.

Zdaj bomo umeli. Odkod in zakaj tako zatiranje svete Cerkve v mehiških deželah? V Mehiki je na delu nič manj ko 266 framasonskih lož, ki se porazdele na 14 velikih lož. Lože in njih člani pa tajno in dosledno izvršujejo osvoje načrte, kakor velevalo njih pravila. Med glavnimi cilji teh od Cerkve pod kaznijo izobčenja prepovedanih družb je pa rušenje

»oltarjev in prestolov«, kakor se izražajo v svojem jeziku. Med predsedniki Združenih držav mehiških ni bilo od leta 1823 dalje nič manj ko 11 framasonov. Zadnji trije državni predsedniki: Plutarh Elija Calles, Emil Portes Gil in Pashal Ortiz Rubio so pravtako ložini bratje in sicer 33., t. j. najvišje stopnje.

O dveh izrednih čudežih ozdravljenja v Lurdu poroča lurški časopis »Journal de la Grotte de Lourdes«. Omenjamo samo enega, ki ga je potrdil tudi zdravniški sosvet v Lurdu: Deklica Henriette Carventier, francozinja, je leta 1929 zbolela. Dobila je hudo jetiko v hrbtnih vretenih in v opnici (možganska kožica). Imela je strašne bolečine v glavi, božjastne napade, delno ohromelost v notranjih organih. Zdravniki ji niso mogli pomagati. Odpravila se je v Lurd, pa ni bilo nič bolje. Ko se je stanje le še slabšalo, se je odločila, da gre še enkrat na božjo pot v Lurd. Pa tudi sedaj še ni bila uslišana. Šele na poti proti domu je čutila, da so bolečine kar namah prenehale. Bolnica je mogla nosilnico pustiti in prosto hoditi. Drugi dan je izginil tudi bolesten izraz, slast po jedi se je pojavila. Po dveh letih opazovanja so se zdravniki prepričali, da je ozdravljenje bilo popolno, hipno in trajno.

407 parov. V francoski škofiji Bordeaux (Bordó) je oni dan praznovalo skupno nič manj ko 407 parov svojo zlato odnosno demantno poroko. Državni predsednik sam se je pripeljal v mesto, da jim je čestital in srečo voščil. V vseh 54 mestnih župnijah je obenem zvonilo za to slovesnost. Brezplačne avtovoze so jim poslali, da so se vsi hkrati peljali v cerkev. Ob vhodu so jih otroci, vnuki in pravnuki obsipali s cvetjem.

Pridi k nam tvoje kraljestvo! Beuronski benediktinci so po mnogih težavah nakupili blizu mesta Tokio na Japonskem ob morskimi obali primerno zemljišče, kjer nameravajo naseliti nekaj svojih redovnikov in vzbuditi med Japonci spoštovanje in ljubezen za krščanstvo. Pred letom se je beuronski opat sam peljal na Japonsko, kjer je vodil pogajanja za kupno pogodbo. Chigasaki, kakor se imenuje malo posestvo ob morju, je sedaj v posesti Beuroncev. Trije patri in dva brata, torej pet redovnikov je že dospelo na novo mesto. Bog daj svoj blagoslov!

Tako govori krščanski značaj. V mestu Birmingham na Angleškem je bil neki oče Finland obsojen na 7 dni zapora, ker ni dovolil, da bi njegov sin hodil v občinsko šolo (ki ni verska). Finland, bivši bojevnik, oče 7 otrok, se bojuje za versko stvar, kateri so angleški

katoličani že milijone in milijone denarja žrtvovali. Za kaj gre, je razvidno iz njegovih besed pred sodnikom: »Ne morem in ne smem ravnati proti svoji vesti. Ne maram, da bi moj otrok postal pogan: Če me pa priganjate, da izberem med ječo in vašo šolo, potem izberem ječo.«

Katekizemsko društvo. Meseca maja so imeli v Parizu 50 letnico, odkar je bilo ustanovljeno Društvo za poučevanje krščanskega nauka. To društvo ima iste namene kakor Bratovščina za poučevanje veronauka, ki se zadnje dve leti širi tudi v zagrebški škofiji. O priliki 50 letnice so priredili poseben tečaj v Parizu, kjer so imeli poučna predavanja, pa tudi posvete, kako bo to društvo vbodoče razširilo svoj delokrog. Doslej je imelo to društvo v 16 škofijah po Franciji okrog 400 delovnih članov, ki so se udeleževali kot katehisti (učitelji veronauka). Med temi je največ visokošolcev, srednješolskih profesorjev, višjih uradnikov, pa tudi nekaj zdravnikov in častnikov. Največ koristi imajo od tega potrebnega društva pariška predmestja, kjer je bilo do polpreteklega časa silno veliko verske brezbriznosti.

To je Katoliška akcija! Odlični španski katoličan Miguel Baygual je zapustil znatno glavnico. Obresti bodo vsako leto prisojene onemu katoliškemu časopisu (na Španskem), ki bo največ koristil sveti Cerkvi in sicer z utrjevanjem nauk Kristusovih, z vnanjem vdanosti do svete stolice in cerkvene hierarhije in s propagančo Katoliške akcije. Vsakoletna nagrada bo znašala v našem denarju okrog 200.000 Din. — Kdaj bo vstal v Sloveniji tak pospeševatelj Katoliške akcije?

Odkritosrčno spreobrnjenje. Na Španskem se je mnogo vodilnih socialistov odpovedalo zmoti. Predvsem pa omenjamo nekdanjega tajnika osrednjega vodstva komunistične mladine Henrika Matorra. Sedaj je javno naznanil svoje spreobrnjenje — obenem pa zavrgel prejšnje zmote. Takole je razglasil po listih: »Le nerad se spominjam preteklih časov. Reklo bi se življenje izgubiti, če bi tajil, kar je naše pravo življenje: On, ki nas bi brez nje ne bilo, On, ki je vse: Bog.

Koliko se nekateri zaman žrtvujejo! Koliko sil napravijo izven pota resnice! Resnica, edina resnica je pa v naukih Kristusa, ki je polnost ljubezni, ki je poln usmiljenja tudi do svojih sovražnikov. Kako vse drugače bi bilo na svetu, če bi se ne bil oddaljil od nauk Jezusovih. Vem, da me bodo zaradi te obsodbe moje preteklosti, ki jo javno izrekam, zasmehovali, tudi močno obrekovali in žalili. Nič ne de. Dolžnost nas veže, da zmoto, ki smo jo uvideli, tudi očitno priznamo predvsem v praktičnem vsakdanjem življenju...«

Zvestoba Cerkvi. Ko so zborovali — kakor vsako leto — nemški škofje v Fuldi, se je zbralo okrog 20.000 mož in fantov iz vse škofije na grobu apostola sv. Bonifacija. Veliko množico je nagovoril škof dr. Sproll. Pozival je zbrane može, naj bodo zvesti ljudstvu in domovini, zvesti veri in Cerkvi, družini in zakonu, zvesti in krščanski vzgoji otrok. »Naj ima mladina na vas lep zgled.« Končno je molil škof-govornik skupno z vsemi zbranimi verniki apostolsko vero-izpoved. — V Berlinu so imeli isti čas (koncem junija) katoliški shod, ki je združil do 60.000 oseb iz vseh stanov. Slikovit okvir zborovanju so napravili prapori mladinskih, dijaških in drugih organizacij. Bilo jih je na stotine. Ves zbor se je posvetil presv. Srcu Jezusovemu.

Prva Japonka — karmeličanska redovnica. Leta 1933 je bila ustanovljena v Tokio naselbina karmeličank. Letos, 18. aprila, je bila sprejeta in preoblečena kot sestra Elizabeta hčerka japonskega grofa stare plemenske rodovine na cesarskem dvoru. Slovesne obrede je izvršil nadškof iz Tokio. Številnim prošnjam za sprejem kandidatij bo možno ustreči, ko bodo karmeličanke zasedle novo naselbino v okolišju mesta Tokio.

Mednarodno, mirovno votivno cerkev za padle v svetovni vojni so posvetili v Rimu presv. Srcu Jezusovemu.

Videnja Terezije Neumann v Konnersreuthu na Bavarskem trajajo dalje, teden za tednom. Od septembra leta 1927 pa doslej se zdržuje Terezija prav vsake hrane in pijače, torej že skoraj sedem let brez presledka. Škofijski ordinariat v Regensburgu je odredil, da je možno dobiti dovoljenje za obisk zamaknjenke le potom cerkvene oblasti.

Pri predsedniku kitajske ljudovlade. Sredi maja se je novi apostolski odposlanec nadškof Zanin predstavil predsedniku kitajske republike v Nankingu. V svojem odgovoru je predsednik spregovoril tudi to-le: »Ni treba poudarjati, da bo naša vlada tudi vbodoče branila varnost katoliških naprav in s tem lajšala vašo dobrodelnost.«

To pa ni karsibodi. List »Vita Ecclesiae« navaja sledeče številke, ki so silno razveseljive in pričajo, kako se zlasti mlajši razumniki z vsem srcem oklepajo svete Cerkve. V Parizu imajo znamenito višjo šolo za umetnost, ki jo posečajo bodoči industrijski inženjerji. Od teh je 563 vpisanih v »Socialno združenje katoliških inženjerjev«. Med njimi je vzorna skupina okrog 200 visokošolcev, ki prihajajo k sv. obhajilu vsak prvi petek v mesecu; kakih 50 jih je, ki delujejo v dobrodelni akciji ter poučujejo delavske otroke v krščanskem nauku. Ali niso to vzorni fantje, ki bodo tudi odlični učenjaki, delavci na umetniškem polju!

Satan je iznajdljiv. Sovjetska ruska vlada je nameravala širiti po svetu svojo brezbožnost tudi s posebnimi znamkami. Ker pa izvenruski poštni uradi niso sprejemali pošiljatev s takimi znamkami, je morala ruska vlada odnehati. Odredila je, naj se rabijo samo v notranjem, ruskem prometu.

Ne gre tako lahko... Kdor ni poučen, ne ve, kako obsežno, natančno in težko je delo, preden se izvrše vse priprave za kanonizacijo. Omenjamo n. pr., da je bilo v času svetniškega procesa glede kapucinskega brata Konrada iz Parzhama, ki je bil o binkoštnih prištet med svetnike, natisnjenih nič manj ko 17 knjig; od teh obsega n. pr. samo knjiga, ki dokazuje istinitost dveh čudežev, potrebnih za kanonizacijo, 896 strani velike folio-oblike. — Da je svetniška razprava v tem primeru tako brz in srečno potekla, je seveda tudi zasluga odličnih prelatov (kardinal Pacelli, kardinal Faulhaber, bavarski poslanik baron Groenensteyn i. dr.), ki so sodelovali.

★

Evharistični kongres v Mariboru bo 7. in 8. septembra 1934. Kot priprava na kongres se vrše po vseh župnijah v dneh 5., 6. in 7. septembra tridnevnic. — V Mariboru bodo te tri dni v vseh župnih cerkvah in pri oo. kapucinih primerne pridige. — V petek, dne 7. septembra zborovanje za dijake, izobraženstvo in za stanové (fante, može, žene in dekleta); zvečer v Unionski dvorani predvajanje oratorija »Mesija«, o polnoči v župnijskih cerkvah polnočnice. Cerkve bodo vso noč odprte. Na praznik dne 8. septembra: Od 4 naprej sv. maše in obhajanje. — Ob 9 začetek slovesne službe božje; množice gredo na prostor, ki se jim odkaže. Ob 9. uri pride na Glavni trg Prezvzišeni v spremstvu duhovščine. Tam bo imel pridigo in sv. mašo. Po sv. maši bo po mestu teoforična procesija, nato pri stolnici (oltar pri križevi kapeli) posvetitev vseh presv. Srcu Jezusovemu. Popoldne ob dveh bodo v pokopališki kapeli litanije, nato poklonitev vseh zastav na Slomšekovem grobu. Ob štirih v Unionski dvorani ponovitev oratorija »Mesija«.

Med mašniškimi jubileji imamo letos primer, kakor ga ne doživimo izlepa. Na Breznici je 22. julija praznoval biserno mašo, 60 letnico mašniškega posvečenja, č. kanonik ljubljanskega stolnega kapitlja, dr. Ivan Svetina, profesor v p. K tej izrednosti se je pridružila še druga: gosp. jublanta je na slavnostni dan obiskal in imel cerkveni nagovor njegov sorojak msgr. Tomo Zupan, ki je sam biseromašnik in še več, saj mu gre naslov »železnega« mašnika. Druga posebnost je, da je isti slavnostni govornik pridigoval

tudi ob novi in zlati maši sedanjega bisero- mašnika dr. Svetina. Naj ljubi Bog ohrani oba častitljiva svečenika Gospodova v zdravju in zadovoljstvu do skrajne meje človeškega življenja!

Lavantinska škofija. Imenovani so na svoja prva službena mesta: Alojzij Bratuša za kaplana v Laškem; Franc Križan v Grižah; Franc Murko na Bizeljskem; Franc Pečar v Vidmu ob Savi; Ludovik Prelog v Šmartnem pri Velenju. — Za upravitelja pri Sv. Duhu na Ostrem vrhu je postavljen Vincenc Holcman, dosedaj kaplan v Laškem; za provizorja k Sv. Antonu na Pohorju pa Matija Krevh, doslej kaplan pri Mali Nedelji. — Prestavljen je kaplan Franc Glavnik z Vidma ob Savi k Sv. Vidu na Planini, Jožef Varga od Sv. Vida pri Planini k Sv. Jurju v Slov. Krajinu. — Za provizorja pri Sv. Križu na Slatini je imenovan kaplan Lojze Sunčič. — Na god sv. Alojzija so položili v grob telesne ostanke † p. P a v l a P o t o č n i k a, mariborskega Don Boska, kakor so ga imenovali. Bil je namreč goreč in neutruđen voditelj mladine: srednješolske v Mar. kongregaciji, vajeniške in druge pa v mladinskih organizacijah. P. Pavel je bil znan kot vesten spovednik, priljubljen govornik, kot mož, ki je bil duša vseh panog verskega gibanja zlasti Katoliške akcije. Cerkvena oblast ga je bila odlikovala z naslovom »duhovni svetnik«. — Za dekanjskega upravitelja rogaške dekanije je imenovan nadžupnik Jožef Žekar v Rogatu.

Ljubljanska škofija. V ljubljanskem frančiškanskem samostanu je smrt pobrala tihega, skromnega, resnega, a tembolj delovnega in vestnega duhovnika, o. Salvatorja Z o b e c. Služboval je kot mlad redovnik na številnih postojankah: na Kostonjerci pri Gorici, na Sveti Gori, v Samoboru, v Pazinu, Nazaretu, na Brezjah in končno v Ljubljani. Njegovo delovanje se je osredotočilo okrog III. reda, ki ga je vodil res v duhu svetega Frančiška z vnemo in veseljem. Mnogo si je prizadeval pri zidavi nove cerkve na č. sv. Frančišku v Ljubljani, prav tako za Dom sv. Frančiška. R. I. P.!

Na večne počitnice... Pretresljiva novica se je širila na god sv. Cirila in Metodija: Fr. W a t z l, profesor-veroučitelj na gimnaziji v Kranju, se je zgrudil mrtev vprav v trenutku, ko je stopil z vlaka na postaji v Splitu. Sopotnik pripoveduje, da je bil med vožnjo še živahen in se je silno veselil odmora po napor- nem delu v šoli. Mislil je, da si bo ob morski obali okrepil slabotno zdravje in zlasti odpravil bolehavost srca — pa so se mu ure iztekle vprav na cilju potovanja. Ta žalostna novica je zlasti pretresla tovariše-katehete, ko so prav takrat imeli svoj katehetski kongres v Mariboru. Toda, na kar je druge kot

dušni voditelj opozarjal: »Ne veste ne ure, ne dneva,« to je gotovo sam večkrat premišljeval in bil brez dvoma pripravljen — za večne počitnice, ki naj mu jih dobrotljivi božji Učitelj mladine podeli!

Kip Marije Pomočnice. V Pečah pri Moravčah je bil dne 27. maja blagoslovljen lep kip Marije Pomočnice. Po kronanju se je razvrstila svečana procesija ob velikem številu vernega ljudstva iz domače župnije in okolice. Marijo, obdano od mladine so nosili štirje odrasli šolarji, spremstvo so pa tvorile belo oblečene šolarice.

Novi nadškof-koadjutor zagrebški je koj drugi dan po posvečenju obiskal bogoslovce, ki so ga presrčno pozdravili. Nadškof jim je v kratkem prijateljskem nagovoru položil nekaj prav važnih nasvetov za bodočo službo, kot dušnim pastirjem naroda. Njegov govor je napravil globok vtis na gg. bogoslovce. — Na praznik sv. Petra in Pavla je pa novi nadškof-pomočnik podelil zagrebškim novomašnikom sveto posvečenje. Ta dan je za zagrebško škofijo tembolj pomenljiv, ker so bili med posvečenci prvi gojenci nadškofijskega dijaškega semenišča in nadškofijske klasične gimnazije.

V afriških gorah. Na višini 1100 m gorskega grebena »Mali Atlas« so se naselili slovenski redovniki trapisti (trije patri in dva brata). Tam bodo obdelovali polje in vinograde ter z molitvijo, lepim zgledom in šolstvom vplivali na domačine. To bo njih misijonsko delo. Postaja je oddaljena od mesta Alžira 70 km. Tuji listi so poročali o tem dogodku, niso pa pristavili, da so tja prišil slovenski redovniki iz Rajhenburga.

MARIJINE DRUŽINE

Dijaške kongregacije ljubljanske in lavantinske škofije so poslale precejšnje število svojih članov tudi letos na tridnevno zborovanje, ki je bilo v zavodu sv. Stanislava nad Ljubljano. Članice-dijakinje pa so se zbrale to leto v Mariboru v gostoljubnem zavodu č. šol. sester, kjer so v treh dneh (po duhovnih vajah) slišale mnogo časa in njih potrebam primernih predavanj.

Kar veseli smo, da se naše dobro dijaštvo s takim umevanjem oprijemlje Mar. kongregacije, da se tako številno udeležuje ne le duhovnih vaj, marveč si tudi prizadeva, da ob vodstvu požrtvovalnih mladino ljubov in prednikov zajema potrebno znanje v verskih in važnih sodobnih kulturnih vprašanjih.

Vhema dijakov naj bo za zgled tudi drugim kongregacijam.

Sadovi dobrega čtiva. P. Ž. nam piše: »Toplo se ti moram zahvaliti, dragi »Bogoljub«, zakaj v tebi sem našla vodilo, po katerem sem uravnala svoje življenje. Poprej si

mi bil popolnoma neznan; šele pred par leti mi je prišla prva številka v roke. Ko sem začela prebirati članke in poročila iz Marijinih družin, sem začutila tudi jaz neki notranji klic, ki me je vabil, naj bi se odločila za pristop v kongregacijo. In v svojem 20. letu sem si izvolila Marijo za svojo Gospo, Zavečnico in Mater. Kot srečna članica Mar. družbe vabim vsa mlada dekleta: Pogum! Brez oklevanja se odtrgajte iz raznih spon, ki vas ovirajo, pa odločno v vrste srečnih Marijinih otrok!

Vodice. Ves mesec majnik je bil posvečen 75 letnemu jubileju prikazovanja Lurške Matere božje in proslavi kanonizacije sv. Bernardke. Za šmarnice smo brali Jurkovičevo knjigo »Sv. Bernardka«, ki je vzbujala pri vseh, posebno pa še med šolsko mladino veliko zanimanje. Otroci so Lurd doživljali in hodili z velikim veseljem k šmarnicam redno vsak dan. Zadnjo nedeljo v maju je bilo zjutraj prvo sv. obhajilo za vse štiri naše šole, popoldne pa jubilejna predstava v Domu. Igrali smo staro, a vedno lepo igro »Lurška pastirica«. Ljudem je tako dopadla, da so želeli ponovitve, kar se je zgodilo 10. junija. Pri obeh predstavah je bilo do 1000 gledalcev, ki so s solzami v očeh sledili razvoju dejanja.

Čisti dohodek predstav pa je namenjen napravi lurške votline pod zvonikom ob vhodu v cerkev. Ker verniki tudi sicer radi darujejo za Lurško Mater božjo, bo delo še to leto, upamo da do 8. decembra, izvršeno.

Naša Marijina družina šteje 60 fantov, 174 deklet in 183 žen. V apostolstvu mož pa praznuje prve nedelje do 150 mož in fantov s skupnim sv. obhajilom in glasno skupno molitvijo.

Sv. Danijel v Mežiški dolini. Tudi pri nas se je katoliško življenje precej poživilo. Pri prihodu sedanjega skrbnega dušnega pastirja je bila kmalu ustanovljena v naši majhni župniji Marijina družba. Prvemu povabilu se je odzvalo res majhno število, samo 12 deklet. Gosp. voditelj pa je bil mnenja: Nič ne de; bolje manj, pa te dobre. Z velikim veseljem in resno voljo smo se pripravljale na prvi sprejem, čeravno smo slišale tu pa tam kakšno nasprotno besedo. Ne more se popisati, kakšno veselje čuti srce Marijinega otroka zlasti na dan slovesnega sprejema. Svečanost so povečale tudi članice sosednih župnij; v njih smo spoznale dobre sestre. Gosp. škofijski voditelj iz Maribora nas je osrčeval v sprejemnem nagovoru s tolažbo: saj je apostolov bilo tudi samo dvanajst. Sedaj pa vedno z večjo ljubeznijo do Marije in njenega božjega Sina prihajamo k mesečnim shodom, k sv. zakramentom pa še večkrat. Same skušamo, kar molimo pred Marijinim oltarjem: »Kako lepo

in prijetno je, če prebivajo sestre skupaj.« Imeli smo že tudi drugi sprejem. Upamo, da bomo sčasoma dobile vedno več naraščaja v svoje vrste. V župniji pa imamo tudi vpeljana apostolstvo mož in fantov, ki v obilnem številu pristopajo vsak mesec k božji mizi: Prvo nedeljo možje, drugo fantje, tretjo žene in četrto dekleta. Bog daj še več blagoslova!

Pri Mariji dobrega sveta (Slinovec pri Kostanjevici) se je zbrala na kresno nedeljo armada šolskih otrok iz župnij leskovške dekanije. Pripeljali so se na 100 okrašenih vozovih v Kostanjevico, odkoder so lepo urejeni korakali proti cilju prepevajoč Marijine pesmi. Dekan Anžič J. je spregovoril drobnim poslušalcem bodrilne besede, naj tekmujejo v službi Marijini, da bodo dobili odlične rede iz lepega, krepostnega življenja.

Št. Gotard pri Trojanah. Dne 19. maja smo se dekleta Marijine družbe poslovile v cerkveni dvorani od tovarišice Alojzije Zotlar, ki je odšla v samostan usmiljenih sester svetega Križa v Djakovo. Za slovo je pevski zbor zapel dve Marijini pesmi. Nato je družbeni voditelj v poslovilnem govoru pojasnil, kako lep in vzvišen je redovni poklic. Odhajajoča tovarišica Zotlar je v svoji zahvali obljubljala, da bo prosila in molila, da niti ena ne bi zabredla, ampak da bi ostale vse čisti cvetovi na vrtu Marijinem.

OPAZOVANJA

»Jaz pa rečem...« Kolikokrat slišimo v pridigah, beremo v knjigah in cerkvenih listih: »Pojdite večkrat, pogosto k svetemu obhajilu; prejemajte, če možno, vsak dan angelski kruh!«

Jaz pa rečem: Jezus je postavil najsvetejši Zakrament, da bi tebi, prav tebi pomagal, da krščansko živiš in se zveličaš. — Jezusovo telo je hrana tvoje duše. Ali ne potrebuješ hrane, moči?... In čemu? — Jezus pride zaradi tebe v sveto Hostijo. Vso noč čaka. V jutro se začne svitati, ti pa spiš in se ne zmeniš za Jezusa. — Sveta Cerkev te vabi v imenu Jezusovem k mizi Gospodovi, ker je tvoja duhovna mati in ti želi dobro. Ali ne maraš biti dober otrok duhovne matere, ki trepeta v duhu za tvoje zveličanje! — Vem, da želiš biti dober, pošten (dobra, poštena), da se hočeš posvetiti... Pa vsega tega ne bo, če se ne potrudiš za večkratno sveto obhajilo. — Svet je spačen in hudoben. Koliko je fantov in deklet, ki so sedaj nesrečni, ker so izgubili nedolžnost, z njo pa veselje do molitve, do cerkve, do verskih vaj. Pred 10. leti so slišali podobne opomine, kakor so tukajle naštetih, pa se niso zmenili zanje. Pogostno obhajilo se jim je zdelo nepotrebno, odveč. Danes pripoznajo svojo zmoto, pa ne dobe one moči, da bi se izkopalili iz svoje nesreče. Pa je še čas!

— K svetemu obhajilu ne hodimo zato, ker smo dobri in vneti, marveč zato da bi dobri in goreči postali in ostali. — S pogostnim obhajilom dosežemo, da lažje molimo, da smo bolj veseli, zares veseli, da lažje ubogamo, da se ne bojimo smrti!

»Vmešavanje v politiko.« Danes je nekaterim, ki ne umevajo poslanstva Cerkve Kristusove, vse politika, karkoli škofje in duhovniki store, ko izvršujejo povelje Kristusovo: »Pojdite in učite vse narode; krščujte jih v imenu Očeta in Sina in Sv. Duha in učite jih spolnjevati vse, karkoli sem vam zapovedal« (Mt 28, 19.) Omejevalci tega poslanstva bi komaj še dovolili sveto mašo in molitev. Zato pa čujmo, kako pišejo nemški škofje v zadnjem pastirskem listu, ki so ga sestavili na zborovanju v Fuldji: »Ni politika, ko oznanjamo in zagovarjamo, da je vera v Boga temelj vsega reda na zemlji; ni politika, ko izpričujemo Kristusa, Odrešenika sveta; ni politika, ko branimo večne npravstvene zakone, deset božjih zapovedi in od Boga zaukazani pravni red; ni politika, ko se zavzemamo v krščanski ljubezni do bližnjega za one, ki so brez osebne krivde vsled spremenjenih razmer zašli v stisko in bili nepravilno oškodovani na časti in dobrem imenu; ni politika, če zahtevamo priliko in možnost, da moremo oskrbeti krščansko oliko in vzgojo posameznim stanovom zlasti pa mladini. Vse, kar zahtevamo, je varstvo božjih pravic in neovirana prostost Cerkve Kristusove, njenega božjega poslanstva, da more ljudem dobrine odrešenja — resnico, npravstvenost in milost — naklanjati.«

Razno

Na tisočletni jubilej samostana v Einsiedelnu bo prišel kot odposlanec sv. očeta član benediktinskega reda, kardinal in nadškof milanski Ildefons Schuster. Na ta način bo tudi kongres Kristusa Kralja, ki se bo pridružil jubileju, imel papeževega zastopnika.

Svetišče sv. slovanskih apostolov. Dne 1. julija je bila posvečena prva slovenska župnijska cerkev sv. Cirila in Metodija v Ljubljani. To je bil praznik vse Slovenije, saj so prišli verniki od vseh krajev, da so s svojo udeležbo povečali izredno in mogočno svečanost in počastili naša dva apostola in blagovestnika. Ljubljana je že na predvečer ob prenosu svetinj iz stolnice — pokazala svoje izredno veselje nad tem, da je dobila župnijo sv. Cirila in Metodija. Strnile so se kljub nalivu nepregledne vrste v sprevod. S prižganimi svečami se je premikala velikanska množica do nove cerkve in vztrajala premočena tako dolgo, da je bil obred končan.

Posvečenje je izvršil v nedeljo, 1. julija, ljubljanski škof dr. Gr. Rožman ob pomoči hvarskega škofa dr. M. Pušiča. Slikovit, veličasten, kakor se ne vidi izlepa, je bil spreved, ki se je razvil nato po glavnih ulicah mesta. — Pohvalno moramo omenjati neumorno delo pripravjalnega odbora z župnikom Zakrajškom na čelu, ki se je toliko žrtvoval za to prelepo cerkveno slavlje; priznati pa moramo tudi, da so verniki nove župnije z ljubeznijo in vnemo, ki je posnemanja in občudovanja vredna, storili vse, kar je v njih moči, da se je vsa svečanost s takim veličjem in v takem obsegu srečno izvršila.

Molitev po sv. maši. Sveti oče Pij XI. je dovolil za molitve, ki jih opravimo z mašnikom po sveti daritvi, deset let odpustka. S tem pa ni ugasnil odpustek 7 let in 7 kvadranten, ki ga je dovolil že papež Pij X., za trikratni zdihljaj: »Presveto Srce Jezusovo — usmili se nas!« Sveti oče želi s to ugodnostjo doseči, da bi vsi verniki vztrajali do konca svete maše v cerkvi in opravili tudi omenjene molitve za varstvo in blagor svete Cerkve.

Za zgodovino »Bogoljuba«. Oni dan je uredništvo prejelo pismo s tole vsebino: Dragi mi »Bogoljub! Dolžnost mi veleva, da se ti zahvalim za veliko lepih naukov, ki sem jih vedno našla v tvojih predalih. Kot deklica sem prebirala Slomšekove spise; nato so pa prišli težki časi. Ko je izšla prva številka »Bogoljuba«, sem jo koj naročila. V njem sem dobivala vse potrebno za moje težke čase. Bog mi je dal 11 otrok. Med vojno sem bila ob tri sinove; tudi mož mi je umrl. Imam pa tri redovne osebe. V »Bogoljubu« sem našla vselej uteho; bil mi je tolažnik, učenik, svetovalec. Hvala za vse. Torej v vsako družino »Bogoljuba«, kajti brez njega se ne da prav živeti. Oprostite moji slabi pisavi, ker korakam že v 74. leto. Z Bogom! Pozdrav v Srcu J. in M.!

Kmetica iz Savinjske doline pri Celju.

Častilcem sv. Jožefa priporočajo oo. kapucini, ki opravljajo službo božjo v Studencih pri Mariboru, ondotno revno cerkev. Predstojništvo bi jo dalo popraviti, če bi se oglašili častilci in častilke sv. Jožefa s kakšnimi darovi. Za dobrotnike se opravi vsak teden sveta maša in se zanje še posebej moli.

Med rajnimi. V zavetišču sv. Jožefa v Ljubljani je umrla Ferlič Ana, članica zunanje Mar. dr. v Lichtenturnovem zavodu.

V »Zvezo duš-žrtev presvetege Srca« sprejema uršulinski samostan v Ljubljani brezplačno; poštnina naj se poravna v znamkah. Prostovoljni darovi za tiskovine — lahko v znamkah — se hvaležno sprejemajo.

Vzoren konkordat. Pomenljiv je bil letošnji prvi maj za zvezno avstrijsko državo tudi zato, ker je bil ta dan podpisan konkur-

dat (medsebojni sporazum) s sveto stolico. Ta važna pogodba ureja v splošno zadovoljnost verske zadeve v državi, priznava veljavnost cerkvenih zakonov pred državno oblastjo, zagotavlja obstoj in brambo verskonravne odgoje v šoli. Katoliško prebivalstvo je slavilo »majevanje« z iskrenim veseljem.

Zgodba o ženi in čebuli.

Živela je žena, ki pa ni bila dobrega srca. Zlasti do ljudi je bila trda. Redek je bil, ki je mogel reči, da je prejel od nje kaj dobrega.

Imela je pa seveda tudi ta ženska svojega angela variha. Neznansko žalosten je bil, ko je ta ženska nanaagroma umrla in se je vrag polastil njene duše in jo pogreznil v ognjeno morje, kjer je bilo najbolj globoko.

Toda ta dobri angel varih je vendarle hotel poskusiti vse, če bi morda le še rešil ubogo grešnico, četudi mu je znano, da iz pekla ni več rešitve. Splaval je v sveta nebesa in stopil pred božje obličje.

Kaj je opravil? — »Ti, angel, veš sam najbolje, kako je bila ta ženska trda do ljudi. Kako malo ji je bilo mar tvojih opominov... Ali mi moreš navesti le eno samo res dobro delo, ki ga je ta ženska z dobrim srcem naredila?« Tako Bog.

Angel je sklonil glavo in jel premišljati. Vse življenje te ženske, leto za letom, dan za dnem, uro za uro je šlo mimo njega. Kje je kaj dobrega? Pa se je vendarle domislil, da je ta ženska nekoč s prijaznim licem podarila neki beračici glavo čebule iz svojega vrta. Seveda to ni kdovekaj. Toda angel se je kljub temu razveselil.

Stopil je torej spet pred božji prestol in pokazal tisto glavo čebule. »Poglej, Gospod, tole čebulo je nekoč ta trda ženska z dobrim srcem podarila neki beračici. To je edino četudi majhno dobro delo, ki sem ga mogel najti v njenem življenju.«

»Veliko ni,« je rekel Bog, »pa vsaj nekaj je. Vzemi to čebulo in pojdi dol... Naj se ženska prime zanjo; poskusi jo z njo izvleči iz plamenov! Ako se ji pa ne posreči, ji ni pomagati.«

O kako se je angel razveselil — še zahvaliti se je pozabil —; kar završale so mu perutnice in že je bil nad peklenškimi plameni, pa je ženi pomolil čebulo. »Trdo se je primi!« ji je rekel, »pa te bom skušal potegniti iz tega brezdnega bolečin.« In ženska se je oprijela. Pozorno, previdno jo je angel dvigal... Že je bila pol iz ognja.

Tedaj se je zgodilo, da so dvignili glave tudi drugi pogubljeni v bližini, zahrepeneli so po rešitvi, in nekateri so se proseče oklenili ženske, da bi se rešili.

Ona pa —? V divjem srdcu je zakričala: »Čebula je samó zame in ne za vas! Boste šli!« In otepla se jih je...

Tedaj se je čebula spolznila iz njenih rok in objel jo je spet peklenski plamen. Angel si je zakril obraz. Spoznal je, da ne najde usmiljenja tisti, ki ni izkazoval usmiljenja. —c.

DOBRE KNJIGE

Dobro čtivo. Morda smo že preveč pozabili na zbirko nabožnih knjig, ki so jo v Ljubljani začeli izdajati pod imenom »Nebeške rože«. To ime izhaja od svetega škofa Barage in je tudi cela zbirka njemu posvečena. Po zaslugi velike dobrotnice je bila s tem omogočena izdaja lepih in globokih ter cenjenih verskih knjig, ki jih imamo v primeri s posvetnimi še mnogo premalo. — Doslej so v tej zbirki izšle sledeče knjige: Življenje z Jezusom, Sv. Terezija Deteta Jezusa, Kraljevanje Srca Jezusovega v družinah, Sv. rožni venec in litanije, Marija — Mati milosti. Za tisk je pripravljena izredno globoka in dušam koristna knjiga: »Daruj se Bogu!« — Vendar nadaljnih knjig ne bo mogoče izdajati, ako ne pokupimo že izdanih, ki bi radi svoje lepe in preproste vsebine in fine opreme morale krasiti vsako knjižnico. Da omogoči večji nakup, je uprava »Nebeških rož« (Ljubljana, Komenskega 12) znižala ceno posameznim knjigam na 10 oz. 15 Din in jih je mogoče dobiti po vseh knjigarnah. Posegajmo po dobrem čtivu. drf

Pregled občne zgodovine. Kot 67 zvezek Mohorjeve knjižnice je izšel II. del občne zgodovine: Srednji vek. Sestavila sta knjižico prof. Petelin — Krošl.

Igra o izgubljenem sinu — Ljudske igre. 6 zvezek. Po prepisu Janeza Lipiča iz Dol pri Vrbi iz l. 1877 priredil Niko Kuret. Uvod napisal dr. Fr. Kotnik. (Založba Ljudskih iger v Kranju.)

Joseph Spillmann, **Ein Opfer des Beichtgeheimnisses**. 38. izdaja. Herder, Freiburg i. Br. 1934. Cena M 1.50, v platno vez. M 2.80. — To je zares lepa ljudska povest. Ozadje te povesti je resnično, le da je pisatelj iz umljivih razlogov spremenil imena krajev in oseb ter vso zgodbo literarno obdelal. Slika nam pobožnega duhovnika, ki je radi spovedne molčečnosti kot najhujši zločinci obsojen na smrt in kasneje pomiloščen na trdo dosmrtno delo na kaznjenjskih otokih. Knjiga je bila pred leti prevedena tudi v slovenščino. Zares lepo in poučno branje.

Schott, **Meßbuch der heiligen Kirche**. Mit liturgischen Erklärungen und kurzen Lebensbeschreibungen der Heiligen. Neubearbeitet von Mönchen der Erzabtei Beuron. (37.) Jubiläums-Auflage. 1884 bis 1934. Založil Herder v Freiburgu. Cena v platno vez. rdeča obveza M 5.40. — Prijubljeni Schottov prevod misala je izšel prvič pred 50 leti. Kasneje so ga že neshetokrat ponatisnili v raznih izdajah. Liturgično so to izdajo, o kateri sedaj govorimo, dopolnili beuronski benediktinci, kar nam je poročstvo, da je knjiga vsega priporočila vredna.

ODGOVORI

A. U.: Kaj je sramežljivost? Kdo je sramežljiv...?

Prav je, da ste sprožili to vprašanje. Da moremo pravilno odgovoriti, je treba poprej imeti jasno pojmovanje o tem, kaj je čistost. Kra-

tek odgovor: Čistost je krepost, ki z njo krotimo in premagujemo spolno poželenje in vse, kar k temu napeljuje. (Čistost zakonskih oseb zahteva, da si ohranijo medsebojno zvestobo in ne store ničesar, kar bi bilo proti namenu, ki ga je svetemu zakonu dal Stvarnik. — Čistost neporočenih ljudi zahteva, da ničesar ne store, ne žele, in z naslado ne mislijo, kar je Bog z ozirom na razmnoževanje človeškega rodu dovolil in posvetil samo v zakonu.)

Da lažje ohranimo čistost, nam je Bog dal čut sramežljivosti, to je stud in strah nad vsem, kar je zoper čistost ali vodi v nečistost.

Kdor je izgubil ali zapravil sramežljivost, nima več obrambnega zidu, ki bi ga branil pred sovražnikom čistosti, pred padcem.

Ko sta Adam in Eva okusila sad drevesa v raj, ki je od njega Bog prepovedal jesti, sta spoznala dobro in hudo, spoznala tudi, da niti obleke nista imela. Nista je potrebovala, ker se nista zavedala nič hudega in sta bila v tem oziru kakor majhna, nedolžna otroka. Ko sta Boga žalila in izgubila posvečujočo milost, se je zbudila poželjivost, obenem pa pojavil čut sramežljivosti. Skrivala sta se med grmovjem. Bog je nato poklical Adama, ki se je oglasil: »Zbal sem se, ker sem nag.«

Od tega časa je ostala sramežljivost zvesta varihinja človekova, ki se vselej oglasi, kadar se približuje sovražnik čistosti, dokler te božje brambene sami ne odpodimo, ali zavržemo. Da nespodobna, nedostojna ženska moda (s sedanjo tesnobo) čut sramežljivosti zelo žali, je jasno.

Sramežljivost nas spremlja in se oglašča, kadar hoče greh zlesti v srce skozi oči in ušesa, kadar prihaja v obliki spolzkih in nenravnih besed in vsakovrstnega zapeljevanja. Če sramežljivost izgine, so takorekoč okna in vrata na stečaj odprta grehu, ki uničuje srečo, čast in blagor zlasti mlademu rodu.

Da je sramežljivost nekaj lepega in prikupljivega, to priznavajo tudi taki, ki na Boga še mislijo ne. Neki medicinec, ki se je delal, kakor da mu vera nič mar ni, je na vprašanje svojega nekdanjega kateheta, ali bi hotel v zakon tako žensko, ki ni sramežljiva, odgovoril: »Če se bom ženil, bom na vsak način iskal verno in sramežljivo nevesto!«

V. A.: Prosim pojasnila in odgovora na vprašanje: Kaj je opravljanje in kako je grešno?

Opravljanja — (tu sem spada tudi vsakdanje obiranje in čenčavo govorjenje) — je sicer res zelo veliko; vendar je pa povečem takega značaja, da vsled številnih olajševalnih okoliščin ni kaj grešno. Z opravljanjem namreč greši, kdor razodeva resnične napake bližnjega in sicer brez zadostnega vzroka, n. pr. iz lahkomišljenosti, škodoželjnosti ali iz hudobije. (Opravljevec torej ne laže, kakor obrekovalec, marveč govori resnico; kljub temu pa greši zoper ljubezen do bližnjega, ker mu bolj ali manj škoduje na dobrem imenu. Vsako oškodovanje pa — če je krivično in namerno — je grešno. Po velikosti škode, ki jo opravljevec povzroči bližnjemu, se presoja tudi grešnost opravljevega govorjenja, ki je lahko zelo velika.

Dostikrat je takozvano opravljanje docela brez grešnosti, če je napaka, o kateri se govori, že splošno ali skoraj splošno znana, če je greh bližnjega očividen (pijanec, razuzdanec, krivičnež, oderuh), ali če je grešnikova krivda postala javna vsled obsodbe pred sodiščem. Pameten človek, ki

je plemenitega srca in presoja vse slabosti v duhu krščanske ljubezni, tudi v takih primerih ne bo pomagal obirati bližnjega, zlasti če gre za nepravne zablode, marveč bo skušal zavirati pohujšanje in bo pogovor zasakal na to ali ono dobro lastnost ali krepost na dotični osebi.

Pripomniti je še, da se dobe primeri, ko napake bližnjega smemo ali celo moramo razodeti, kadar imamo za to zadosten, pravičen in važen razlog, predvsem, kadar je to potrebno, da se grešnik posvari in poboljša, ali da se prepreči kako večje zlo. Umevno, da v takih primerih razodenemo greh, napako le osebi, ki je prizadeta, ki more in mora svariti ali zlo preprečiti.

D. Joakim, Lj.: Po naši sodbi ne kaže pripisovati opisanemu dogodku kakšne čudovitosti. Pomislite samo na žalost one osebe, ki je denar izgubila.

(Odgovori na druga vprašanja prihodnjč. Uredn.)

ZAHVALE

Prisrčno se zahv. preč. Devici Mariji in svetim božjim za srečen izid operacije na otroku. Vera Krylova. — Potočnik Peter, Špitalič, se zahvaljuje Materi božji in sv. Tereziji det. J. za uslišano prošnjo. — M. Zorko se zahvaljuje sv. Jožefu in škofu Slomšek za uslišanje v zelo važni zadevi. — Franc Glinšek se zahv. sv. Antonu Pad.

za uslišano prošnjo. — M. V. se zahv. presv. Srcu Jez. in M. in sv. Tereziji Det. J. za prejeto ljubo zdravje.

PROŠNJE

A. R. se priporoča presv. Srcu J. za milost prave ponižnosti, za poboljšanje treh oseb, za pomoč v druž. zadevah in za milost srečne smrti. — Družbenka Mar. se priporoča Materi božji, sv. Tereziji Det. J., sv. Bernardki, sv. Vinc. Pav. in bl. Ludoviki Marilak za zdravje in druge milosti.

Skupil jo je ... V neko restavracijo prilomasti turist, ki je bil že precej alkoholno — nakajen. V njegovi družbi sta bili dve precej drzno oblečeni ženski. V bližini je mirno sedel duhovnik St., ki ga je neotesani turist hotel podražiti. (Da ne bodo naši planinci užaljeni, povemo, da je bilo to v tujini.) Govoril je glasno, da ga je duhovni gospod lahko slišal: »Včasih se mi zdi, da me grozno ščiplje in reže v želodcu. Kaj, če niso to očitki vesti? Kaj bi mi svetovali, gospod župnik? Ali naj nosim škapulir?« — »O ne, nagobčnik,« se brez zadržev odreže duhovnik.

Odpustki za mesec avgust 1934

1. Sreda, prva v mesecu. P. o. vsem, ki opravijo kake pobožne vaje na čast sv. Jožefu, prejmejo sv. zakramente in molijo po namenu sv. očeta.

2. Četrtek, prvi v mesecu. Porcijunkula. P. o. udom br. sv. R. Telesa v bratovski cerkvi; če te brez velike težave ne morejo obiskati, pa v župni cerkvi. — Od opoldne večrajšnega dne pa do danes opolnoči dobe v frančiškanskih in kapucinskih cerkvah in tudi v onih cerkvah, ki imajo posebno dovoljenje od sv. Stolice, vsi verniki porcijunkulski odpustek tolikrat, kolikorkrat obišejejo cerkev in tam molijo po namenu sv. očeta in sicer vselej vsaj po šest Očenašev, Zdravamarij in Čast bodi ... Odpustki se morajo darovati tudi dušam v vicah. Spoved se lahko opravi že teden dni poprej, torej od 25. julija naprej; sv. obhajilo pa se mora prejeti ali 1. ali 2. avgusta. Onim, ki hodijo k spovedi vsak teden ali na 14 dni, ali vsak dan k sv. obhajilu, za porcijunkulo ni treba posebej hoditi k spovedi. Kjer je za porcijunkulski odpustek določena naslednja nedelja, ga danes ni mogoče dobiti, ampak od sobote, dne 4. avgusta opoldne, do nedelje, dne 5. avgusta opolnoči, in se more tudi spoved opraviti že osem dni prej, t. j. od 28. julija naprej. Vendar pa ni mogoče teh odpustkov dvakrat se udeležiti. Kdor se jih je torej udeležil včeraj in danes, jih ne more zadobiti prihodnjo soboto in nedeljo ali obratno.

3. Petek, prvi v mesecu. P. o.: a) istim kakor včeraj; b) vsem, ki prejmejo spravno sv. obhajilo, nekoliko premišlujejo dobrotljivost presv. Srca in molijo po namenu sv. očeta; c) udom br. presv. Srca Jez.

4. Sobota, prva v mesecu. Sv. Dominik. P. o.: a) istim kakor 12. dan; b) vsem, ki prejmejo svete zakramente, opravijo kake pobožne vaje na čast Brezdamežni, da nekoliko zadoste za njej storjena razžaljenja ter molijo po namenu sv. očeta.

5. Nedelja, prva v mesecu. Udom rožnovenske br. trije p. o.: 1. če v bratovski kapeli molijo po namenu sv. očeta; 2. če so pri mesečni procesiji;

3. če v bratovski cerkvi nekaj časa pobožno molijo pred izpostavljenim sv. Rešnjim Telesom. P. o.: a) udom br. presv. Srca Jez.; b) onim, ki nosijo višnjevi škapulir. — V tistih cerkvah, kjer je bila določena nedelja za porcijunkulski odpustek, se isti dobi od včeraj opoldne pa danes do polnoči. Glej 2. dan!

12. Nedelja. Sv. Klara. P. o. vsem vernikom v cerkvah treh redov sv. Frančiška; tretjerednikom tudi v župni cerkvi, kjer ni redovne. — Tretjerednikom v. o.

15. Sreda. Veliki šmarijn. P. o. a) udom presv. Rešnjega Telesa kakor 2. dan; b) udom br. presv. Srca Jezusovega; c) udom br. naše ljube Gospe presv. Srca v bratovski cerkvi; d) udom rožnovenske br. v katerikoli cerkvi; e) onim, ki nosijo višnjevi škapulir; f) udom br. preč. Srca Marijinega; g) udom br. za uboge duše v vicah; h) Marijinim družbam; i) udom družbe krščanskih družin; j) udom škapulirske bratovščine karmelske Mater božje; k) istim kakor 12. dan. — Tretjerednikom v. o.

16. Četrtek. Sv. Joahim. Sv. Rok. P. o.: a) udom škapulirske br. karmelske M. b.; b) istim kakor 12. dan.

19. Nedelja. Sv. Ludovik, škof. P. o. istim kakor 12. dan.

22. Sreda. Marijino sedmero veselje in prečisto Srce. P. o.: a) udom škapulirske br. karmelske Mater božje; b) udom br. R. Telesa kakor 2. dan; c) istim kakor 12. dan. — Tretjerednikom v. o.

24. Petek. Sv. Jernej. P. o. udom družbe sve tega Klaverja, če molijo za razširjenje sv. vere in po namenu sv. očeta.

25. Sobota. Sv. Ludovik, kralj. P. o. istim kakor 12. dan. Tretjerednikom v. o.

26. Nedelja, zadnja v mesecu. P. o. vsem, ki trikrat na teden skupno molijo sv. rožni venec.

28. Torek. Sv. Avguštin. P. o. onim, ki nosijo višnjevi škapulir.

PRAVE

ASPIRIN tablete imajo z ene strani vtisnjen „Bayerjev križ“ a z druge strani ime „Aspirin 0.5“.

ASPIRIN

Mala tableta z velikim učinkom.

V. z. „Jugela“ k. d., Zagreb.
Oglas je reg. pod Š. Br. 12.314 od 25. VI. 1934.

LJUDSKA POSOJILNICA v Ljubljani

registrovana zadruga z neomejeno zavezo

Miklošičeva cesta št. 6
(v lastni palači)

obrestuje hranilne vloge po najugodnejši obrestni meri.

Nove vloge

vsak čas razpoložljive, obrestuje po 3%.

Inserirajte v „Bogoljubu“!

Ure, zlatina,
optični predmeti

J. VILHAR
urar
LJUBLJANA
Sv. Petra cesta 36

KARITAS

zavaruje:

posmrtnino

Za vsa izplačila jamči

Vzajemna zavarovalnica
v Ljubljani

Zastopniki v vseh farah.

Tisoči že ozdravljeni!

Zahtevajte takoj knjigo o moji
novi umetnosti prehranjanja,

ki je že marsikoga rešila. Ona more poleg vsakega načina življenja pomagati, da se bolezni hitro premeta. Nočno znojenje in kašelj prenehata, teža telesa se zviša ter po popolnoma sedaj bolezen preneha.

Resni moške

zdravniške vede potrjujejo prednost te moje metode in jo radi priporočajo. Čim prej začnete z mojim načinom prehranjanja, tem bolje.

Popolnoma zastoj in poštnine prosto dobite mojo knjigo, iz katere boste črpali mnogo koristnega. Ker moj založnik razpošilja samo

10.000 komadov brezplačno.

Pišite takoj,

zadostna dopisnica na spodnji naslov!

Zbiralnica za pošto:

GEORG FULGNER, Berlin-Neukölln,
Ringbahnstrasse 24., Abt. 493.

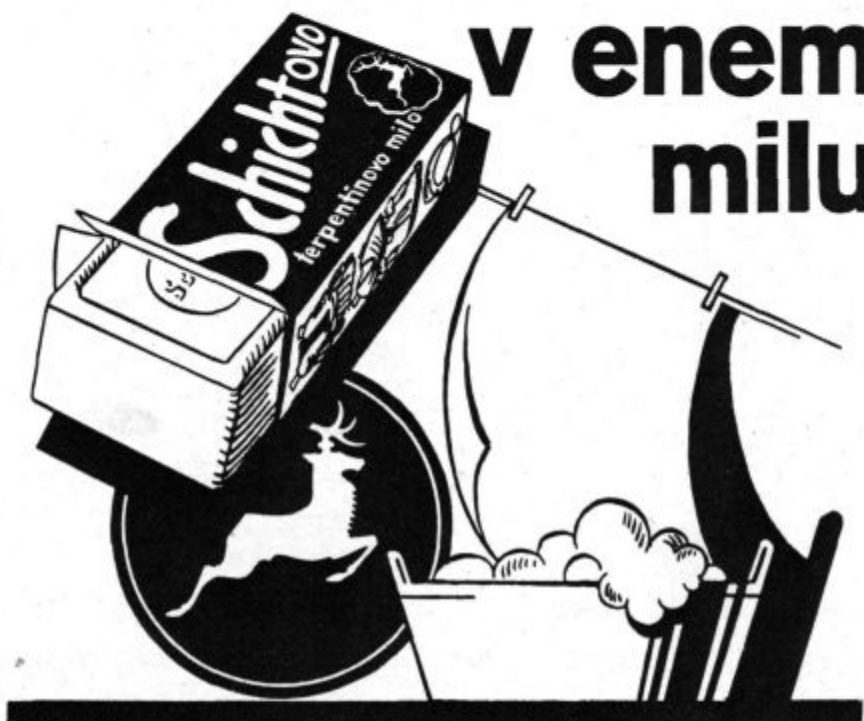
SALDA-KONTE
ŠTRACE - JOURNALE
ŠOLSKE ZVEZKE - MAPE
ODJEMALNE KNJIŽICE
RISALNE BLOKE
ITD.

NUDI PO IZREDNO UGODNIH CENAH

KNJIGOVEZNICA

JUGOSLOVANSKE TISKARNE
V LJUBLJANI
KOPITARJEVA ULICA ŠT. 6/II

Vse odlike v enem milu

Schichtovo terpentinovo milo daje obilno, rahlo peno — zato temeljito čisti. Razen tega vsebuje najfinejše terpentinovo olje — zato dobi oprano perilo svež vonj po mladem borovju.

Schichtovo terpentinovo milo
v praktičnem zaščitnem zavitku

Zavitek nosi razen tega lepe podobice za izrezati, za kratek čas otrok.